

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)

z 11. mája 2005 *

V spojených veciach T-111/01 a T-133/01,

Saxonia Edelmetalle GmbH, so sídlom v Haslbrücku (Nemecko), v zastúpení:
P. von Woedtke, advokát,

žalobkyňa vo veci T-111/01,

a

J. Riedemann, konajúci ako likvidátor spoločnosti **ZEMAG GmbH** v likvidácii,
so sídlom v Zeitz (Nemecko), v zastúpení: U. Vahlhaus, advokát, s adresou na
doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa vo veci T-133/01,

* Jazyk konania: nemčina

proti

Komisií Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuzsitz a V. Di Bucci, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorých predmetom je zrušenie rozhodnutia Komisie 2001/673/ES z 28. marca 2001, týkajúceho sa štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom v prospech EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, neskôr Lintra Beteiligungsholding GmbH, so spoločnosťami Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (Ú. v. ES L 236, s. 3),

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(prvá rozšírená komora),

v zložení: predseda B. Vesterdorf, sudcovia M. Jaeger, P. Mengozzi, M. E. Martins Ribeiro a F. Dehousse,

tajomník: D. Christensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. júna 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Článok 87 ods. 1 ES stanovuje:

„Ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvyhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.“

- 2 Článok 88 ods. 2 ES uvádza:

„Ak Komisia po výzve, aby príslušné strany predložili pripomienky, zistí, že pomoc poskytnutá štátom alebo zo štátnych zdrojov je nezlučiteľná so spoločným trhom podľa článku 87, alebo ak zistí, že táto podpora sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví...“

3 Rada 22. marca 1999 prijala nariadenie (ES) č. 659/1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mím. vyd. 08/001, s. 339).

4 Podľa článku 1 písm. g) nariadenia č. 659/1999 „nesprávne uplatnená pomoc“ predstavuje „pomoc uplatnenú príjmom v rozpore s rozhodnutím vykonaným podľa článku 4(3) alebo článku 7(3), alebo (4) tohto nariadenia“, teda v rozpore s rozhodnutím o nepredložení námietok k poskytnutiu pomoci, alebo s rozhodnutím, ktorým sa zistila zlučiteľnosť pomoci so spoločným trhom, pričom toto rozhodnutie možno v prejednávanej veci spojiť s podmienkami a povinnosťami.

5 Článok 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 stanovuje:

„Rozhodnutie začať konať vo veci formálneho zisťovania zhrnie príslušné záležitosti faktov a práva, bude zahrňovať predbežné zhodnotenie Komisie, ktoré sa týka charakteru pomoci navrhovaného opatrenia a vysvetlí pochybnosti, čo sa týka jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom. Rozhodnutím sa vyzve daný členský štát a iné dotknuté osoby, aby predložili pripomienky v rámci predpísaného obdobia, ktoré by za normálnej situácie nemalo presahovať jeden mesiac. V riadne odôvodnených prípadoch Komisia môže predĺžiť predpísané obdobie.“

6 Podľa článku 10 nariadenia č. 659/1999:

„1. Ak Komisia vlastní informácie z akéhokoľvek zdroja týkajúce sa údajnej protiprávnej pomoci, preskúma tieto informácie bez meškania.

2. Podľa potreby požiada o informácie od daného členského štátu. Článok 2(2) a článok 5(1) a (2) sa primerane uplatnia s nevyhnutnými zmenami v podrobnostiach.

3. Ak napriek upomienke, podľa článku 5(2), daný členský štát neposkytne požadované informácie v období predpísanom Komisiou, alebo ak poskytne neúplné informácie, Komisia rozhodnutím bude požadovať poskytnutie informácií (ďalej sa označuje len ako „príkaz na poskytnutie informácie“). Rozhodnutie bude špecifikovať, aké informácie sa požadujú a predpíše príslušné obdobie, v ktorom sa tieto poskytnú.“

7 Článok 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 uvádza:

„Výsledkom preskúmania možnej protiprávnej pomoci bude rozhodnutie podľa článku 4(2), (3) alebo (4). V prípade rozhodnutí na začatie konania vo veci formálneho zisťovania, konanie bude ukončené prostredníctvom rozhodnutia podľa článku 7. Ak členský štát nepostupuje v súlade s príkazom na poskytnutie informácie, toto rozhodnutie sa vykoná na základe dostupných informácií.“

8 Článok 14 nariadenia č. 659/1999 stanovuje:

„1. Kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu (ďalej sa označuje len ako „rozhodnutie o vymáhaní“). Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva spoločenstva.“

2. Pomoc, ktorá sa má vymáhať podľa rozhodnutia o vymáhaní, bude zahŕňať úrok s príslušnou sadzbou stanovenou Komisiou. Úrok bude splatný od dátumu, kedy protiprávna pomoc bola k dispozícii príjemcovi, do dátumu jej vymáhania.

3. Bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek nariadenie Súdneho dvora Európskych spoločností podľa článku [242] Zmluvy, vymáhanie sa bude realizovať bez meškania a v súlade s postupmi podľa vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel a v prípade konania na národných súdoch dané členské štáty podniknú všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch, vrátane predbežných opatrení, bez dopadu na právo spoločenstva.“

9 Článok 16 nariadenia č. 659/1999 nazvaný „Zneužitie pomoci“ okrem toho uvádza:

„Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 23, Komisia môže v prípade zneužitia pomoci začať konať vo veci formálneho zisťovania podľa článku 4(4). Články 6, 7, 9 a 10, článok 11(1), články 12, 13, 14 a 15 sa uplatnia *mutatis mutandis*.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

10 Roku 1993 sa osem podnikov z bývalej Nemeckej demokratickej republiky [Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL

Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH] spojilo s cieľom reštrukturalizácie a privatizácie do holdingovej spoločnosti EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, ktorú vlastnil Treudhandanstalt (neskôr sa z neho stal Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, ďalej len „BvS“).

- 11 Zmluvou o privatizácii podpísanou 25. novembra 1994 BvS predal ako celok osem vyššie uvedených podnikov združeniu nemeckých právnických osôb Emans & Partner GbR. Týchto osem podnikov a holdingová spoločnosť EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG, z ktorej sa stala Lintra Beteiligungsholding GmbH (ďalej len „holdingová spoločnosť Lintra“), teda tvorilo skupinu Lintra.
- 12 Keďže plán privatizácie, ako aj s ním spojený plán reštrukturalizácie obsahovali opatrenia pomoci, Spolková republika Nemecko ich listom z 19. januára 1995 oznámila Komisii.
- 13 Rozhodnutím SG (96) D/4218 z 13. marca 1996, ktorého stručné zhrnutie bolo uverejnené v Ú. v. ES C 168, s. 10 (ďalej len „rozhodnutie z 13. marca 1996“), Komisia schválila vyplatenie oznámených opatrení pomoci, ktoré sa považovali za zlučiteľné najmä s článkom 92 ods. 3 písm. c) Zmluvy ES [zmenený, teraz článok 87 ods. 3 písm. c) ES]. Toto rozhodnutie bolo oznámené nemeckým orgánom listom z 23. apríla 1996. Celková suma pomoci schválenej na vyplatenie skupine Lintra sa rovnala 824 200 000 nemeckých mariek (DEM).
- 14 Aj keď sa pôvodne vychádzalo z toho, že dcérske spoločnosti holdingovej spoločnosti Lintra (ďalej len „dcérske spoločnosti Lintra“ alebo „dcérske spoločnosti“) sa stanú rentabilnými v roku 1998, BvS musela na začiatku roka 1997 zasiahnuť, aby zabránila úpadku celej skupiny. Zmluvou uzavretou 6. januára 1997

s investormi ich BvS zbavil akejkoľvek zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvy o privatizácii. BvS ako protihodnotu získal právo získať kedykoľvek jednu alebo viacero dcérskych spoločností Lintra za symbolickú sumu 1 DEM. Podľa rovnakej zmluvy bolo hlavným cieľom holdingovej spoločnosti Lintra postúpiť dcérske spoločnosti Lintra ako celok, alebo len časť z nich, novým investorom.

- 15 Potom, čo BvS zmluvou z 6. januára 1997 opätovne prevzala kontrolu nad skupinou Lintra, rozhodla sa predať jednu zo spoločností patriacich do tejto skupiny, Saxonia Edelmetalle, ktorá už v tej dobe bola rentabilná aj bez poskytnutia novej pomoci. Žalobkyňa vo veci T-111/01, ktorá pôsobí v sektore razenia mincí, bola v roku 1997 odkúpená spoločnosťou Vereinigte Deutsche Nickelwerke AG.
- 16 Súbežne s tým sa BvS rozhodlo uskutočniť reštrukturalizáciu niektorých ďalších dcérskych spoločností, vrátane spoločnosti ZEMAG, s cieľom pripraviť tieto potenciálne rentabilné podniky na ich postúpenie priemyselným partnerom v čo najkratšom možnom čase. Spoločnosť ZEMAG, žalobkyňa vo veci T-133/01, ktorá pôsobí v sektore strojov pre hnedouhoľné bane, bola na konci roka 1997 postúpená investorovi Jacobi & Lobeck.
- 17 Na základe zmluvy uzatvorenej v priebehu mesiaca september 1999 medzi BvS, holdingovou spoločnosťou Lintra a zostávajúcimi investormi, BvS odkúpila holdingovú spoločnosť Lintra za sumu 1 DEM. Od 1. januára 2000 je táto spoločnosť v likvidácii.
- 18 Keď Komisia v roku 1998 dostala od Spolkovej republiky Nemecko oznámenie o novej pomoci pre reštrukturalizáciu, listom z 25. júna 1998 adresovala nemeckým orgánom zoznam otázok.

19 Listom z 22. júna 1999 Komisia oznámila Spolkovej republike Nemecko svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 88 ods. 2 ES. V tomto rozhodnutí (Ú. v. ES C 238, s. 4) Komisia konštatovala, že suma pomoci skutočne vyplatená od prvého oznámenia nemeckých orgánov sa líšila od sumy, ktorá bola schválená rozhodnutím z 13. marca 1996. Komisia však poznamenala, že na určitú časť vyplatenéj pomoci, teda pôžičku zo štátnej pokladnice vo výške 12 000 000 DEM, sa rozhodnutie z 13. marca 1996 nevzťahovalo. Komisia taktiež vyjadrila pochybnosti o:

— úplnosti a presnosti informácií obdržaných pred vydaním rozhodnutia z 13. marca 1996,

— použitie pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996,

— poskytnutie ďalšej pomoci skupine Lintra.

20 Nemecké orgány listami z 18. októbra 1999 a 10. marca 2000 odpovedali na otázky a zistenia Komisie uvedené v jej rozhodnutí o začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES. Z týchto informácií predovšetkým vyplýva, že:

— celková suma pomoci, ktorú BvS vyplatil skupine Lintra od prvého oznámenia nemeckých orgánov, predstavovala 658 200 000 DEM,

— na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra sa k 31. decembru 1997 nachádzalo 34 978 000 DEM,

— pôžička zo štátnej pokladnice vo výške 12 000 000 DEM bola poskytnutá roku 1997 dcérskym spoločnostiam Lintra, ktorých reštrukturalizácia sa mala uskutočniť, a to predovšetkým spoločnosti ZEMAG.

21 Keďže Komisia považovala tieto informácie za nedostatočné, nariadila 1. augusta 2000 nemeckým orgánom podľa článku 10 ods. 3 nariadenia č. 659/1999, aby jej oznámili v lehote jedného mesiaca od prijatia rozhodnutia o príkaze (ďalej len „rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000“), všetky potrebné informácie, ktoré by umožnili určiť spôsob rozdelenia výdavkov holdingovej spoločnosti Lintra medzi jednotlivé dcérske spoločnosti a primerane prirátať sumu pomoci zostávajúcu na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra. Komisia taktiež vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby upresnila, v akom rozsahu boli príspevky, ktoré dcérske spoločnosti platili holdingovej spoločnosti Lintra financované z pomoci, a zdôraznila, že ak nedostane toto upresnenie, prijme svoje rozhodnutie na základe informácií, ktoré má k dispozícii. Nakoniec, Komisia požiadala nemecké orgány, aby priamo kópiu rozhodnutia o príkaze z 1. augusta 2000 odovzdali prípadným príjemcom pomoci.

22 Nemecké orgány odpovedali na toto rozhodnutie o príkaze listom z 2. októbra 2000 doplneným listom z 31. októbra 2000, ku ktorému bol pripojená správa audítora týkajúca sa prípadnej žiadosti o vrátenie pomoci skupinou Lintra. V týchto dokumentoch nemecké orgány potvrdili, že k 31. decembru 1997 sa suma 34 978 000 DEM poskytnutá skupine Lintra Spolkovou republikou Nemecko nachádzala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra. Z týchto informácií navyše vyplýva, že uvedená suma sa skladala jednak zo zostatku vo výške 22 978 000 DEM, ktorý sa nachádzal vo vlastnom kapitále holdingovej spoločnosti Lintra a ktorého väčšiu časť (18 638 000 DEM) predstavovali príspevky skupiny zaplatené holdingovej

spoločnosti jej dcérskymi spoločnosťami, jednak zo sumy 12 000 000 DEM určenej na pokrytie výdavkov, ktoré holdingová spoločnosť Lintra vynaložila na uskutočnenie reštrukturalizácie dcérskych spoločností Lintra, ktoré sa mohli stať rentabilnými po roku 1997.

23 Dňa 1. marca 2001 bol J. Riedemann určený za likvidátora spoločnosti ZEMAG, v likvidácii.

24 Komisia rozhodnutím 2001/673/ES z 28. marca 2001 o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom pre EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (ktorá sa zmenila na Lintra Beteiligungsholding GmbH, spolu so spoločnosťami Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (Ú. v. ES L 236, s. 3, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), konštatovala, že pomoc v sume 623 224 000 DEM bola poskytnutá v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996 (článok 1 napadnutého rozhodnutia). Naopak, podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že pomoc v sume 34 978 000 DEM, ktorú schválila pre reštrukturalizáciu dcérskych spoločností Lintra, bola zneužitá v zmysle článku 88 ods. 2 ES. Komisia preto vyzvala Spolkovú republiku Nemecko, aby vykonala všetky potrebné opatrenia pre vymáhanie sumy 34 978 000 DEM od holdingovej spoločnosti Lintra a dcérskych spoločností Lintra nižšie uvedeným spôsobom. Čiastková suma 12 000 000 DEM poskytnutá vo forme pôžičky zo štátnej pokladnice niektorým dcérskym spoločnostiam Lintra a považovaná za pomoc, na ktorú sa nevzťahuje rozhodnutie z 13. marca 1996, musí byť vymáhaná od uvedených dcérskych spoločností, z toho štvrtina tejto sumy vo výške 4 077 000 DEM od spoločnosti ZEMAG. Zvyšok pomoci v sume 22 978 000 DEM musí byť vymáhaný od holdingovej spoločnosti Lintra, ktorá je zodpovedná za celú sumu ako solidárny dlžník, ako aj od všetkých dcérskych spoločností Lintra podľa určeného rozdeľovacieho kľúča. Na základe tohto rozdeľovacieho kľúča

článok 3 napadnutého rozhodnutia nariaďuje Spolkovej republike Nemecko, aby vymohla sumu 3 195 559 DEM od spoločnosti Saxonía Edelmetalle a sumu 2 419 271 DEM od spoločnosti ZEMAG. Spolková republika Nemecko je teda povinná vymôcť od posledného uvedeného podniku sumu v celkovej výške 6 496 271 DEM. Pomoc, ktorá sa má vymôcť, je zvýšená o úroky za obdobie odo dňa, kedy bola zneužitá pomoc daná k dispozícii príjemcom, až do jej skutočného vrátenia.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 25 Podaniami doručenými do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. mája 2001 a 12. júna 2001, ktoré boli zaregistrované ako veci T-111/01 a T-133/01, žalobcovia podali túto žalobu.
- 26 Osobitným podaním, ktoré bolo doručené do kancelárie Súdu prvého stupňa 14. júna 2001, žalobkyňa vo veci T-111/01 rovnako podala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.
- 27 Uznesením z 2. augusta 2001, Saxonía Edelmetalle/Komisia (T-111/01 R, Zb. s. II-2335), predseda Súdu prvého stupňa zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia.
- 28 Písomné časti konaní boli uzavreté 10. januára 2002 vo veci T-111/01 a 11. januára vo veci T-133/01.

29 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (prvá rozšírená komora) v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na určité otázky a predložili niektoré dokumenty.

30 Uznesením predsedu prvej rozšírenej komory Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 2003 boli veci T-111/01 a T-133/01 spojené na účely ústnej časti konania a rozsudku v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

31 V dôsledku rozhodnutia Súdu prvého stupňa o začatí ústneho konania boli účastníci konania vypočutí pri ich ústnych prednesoch a odpovediach na otázky Súdu prvého stupňa počas pojednávania 29. júna 2004.

32 Žalobkyňa vo veci T-111/01 navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

33 Žalobkyňa vo veci T-133/01 navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa jej týka,

— subsidiárne, zrušil napadnuté rozhodnutie ako celok,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

34 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa vo veciach T-111/01 a T-133/01:

— zamietol žaloby,

— zaviazal žalobkyne na náhradu trov konania.

Právny stav

35 Na podporu svojich návrhov na zrušenie uvádzajú žalobkyne päť žalobných dôvodov, z toho štyri spoločné žalobné dôvody, ktoré sa Súd prvého stupňa rozhodol preskúmať v tomto poradí: po prvé, spoločný žalobný dôvod založený na porušení práv žalobkýň v konaní podľa článku 88 ods. 2 ES, po druhé, žalobný dôvod založený na skutkových chybách v napadnutom rozhodnutí (vec T-133/01), po tretie, žalobný dôvod založený na údajnej chybe, ktorá spočíva v zistení zneužitia pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996 (vec T-111/01), po štvrté, spoločný žalobný dôvod založený na chybe, ktorej sa Komisia dopustila pri určovaní príjemcu spornej pomoci, po piate, žalobný dôvod založený na svojvoľnom charaktere rozdeľovacieho

klúča pre vrátenie sumy 22 978 000 DEM dcérskymi spoločnosťami, nakoniec, po šieste, žalobný dôvod založený na údajnej chybe posúdenia, pokiaľ ide o uloženie povinnosti vrátiť spornú pomoc vzhľadom na postúpenie príslušných akcionárskych podielov spoločnosti Saxonia Edelmetalle a spoločnosti ZEMAG.

O spoločnom žalobnom dôvode založenom na porušení práv žalobkyň v konaní podľa článku 88 ods. 2 ES

Tvrdenia účastníkov konania

— Vo veci T-111/01

- 36 Žalobkyňa vo veci T-111/01 uvádza, že úvahy, ktoré boli základom rozhodnutia o začatí konania podľa článku 88 ods. 2 ES sa jej netýkajú, alebo nie sú určené jej. Odôvodnenie č. 36 napadnutého rozhodnutia okrem toho potvrdzuje, že plán reštrukturalizácie, ktorý sa jej týka, bol úspešne uskutočnený. Skutočnosť, že nemecké orgány v tomto rámci neposkytli údaje a dokumenty požadované Komisiou, nemôže byť žalobkyňou na ťarchu. Žalobkyňa jednak zdôrazňuje, že Komisia je podľa nariadenia č. 659/1999 povinná vykonať monitorovanie na mieste. Okrem toho žalobkyňa pripomína, že Komisia požaduje vrátenie predtým schválenej pomoci. Toto schválenie zakladá svoju legitímnu dôveru na zákonnosť pomoci. Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že nevedela o riziku vrátenia spornej pomoci, pretože nepoznala obsah rozhodnutia o schválení a nebola vyzvaná, aby sa zúčastnila

zistovania, ktoré predchádzalo začatiu konania podľa článku 88 ods. 2 ES. Žalobkyňa navyše zdôrazňuje, že holdingová spoločnosť Lintra ju ponechala v úplnej nevedomosti o sumách považovaných za pomoc. Tvrdí, že ak by vedela o riziku vrátenia, vykonala by vlastné zisťovanie a uzavrela by s holdingovou spoločnosťou Lintra dohodu, aby vylúčila toto riziko.

- 37 Komisia na úvod pripomína, že v rámci správneho konania v oblasti práva pomoci majú len členské štáty všetky práva, ktoré prináležia účastníkom konania. S ohľadom na potenciálnych a skutočných príjemcov pomoci Komisia uvádza, že jej povinnosťou je len vyzvať dotknuté osoby, aby predložili svoje pripomienky. Komisia naopak tvrdí, že nie je povinná umožniť dotknutým osobám, aby skontrolovali údaje poskytnuté členskými štátmi. V prejednávanej veci Komisia pripomína, že založila svoje rozhodnutie na informáciách postúpených Spolkovou republikou Nemecko a že žalobkyňa nepovažovala za užitočné zúčastniť sa správneho konania, dokonca ani vtedy, keď boli dotknuté osoby vyzvané, aby predložili svoje pripomienky pri začatí konania. Z toho podľa Komisie vyplýva, že žalobkyňa jej nemôže vytýkať, že prijala napadnuté rozhodnutie na základe nedostatočných informácií. V tejto súvislosti Komisia uvádza, že sa pridržala judikatúry Súdneho dvora, ako aj príslušných ustanovení nariadenia č. 659/1999.

- 38 Komisia ďalej spochybňuje tvrdenie žalobkyne, že nebola informovaná o rozhodnutí z 13. marca 1996. Komisia tvrdí, že ak žalobkyňa nespochybňuje, že prijala od štátu značnú finančnú podporu, je nepredstaviteľné, že by nezaznamenala prijatie tejto pomoci. Z povinnosti starostlivosti, ktorá je vlastná každému podnikateľskému subjektu, podľa názoru Komisie vyplýva, že žalobkyňa sa mala uistiť, či sporná pomoc má potrebné schválenie Komisiou. Za týchto podmienok sa Komisia domnieva, že žalobkyňa sa nemôže odvolávať na svoju nevedomosť, aby sa vyhla vráteniu pomoci.

- 39 Nakoniec, podľa Komisie žalobkyňa vychádza z nesprávneho predpokladu, keď sa domnieva, že je povinná vrátiť pomoc len vtedy, ak sa dopustila „chyby“. Nič totiž nebráni tomu, aby nedostatok dostatočných informácií postúpených dotknutým štátom Komisii mohol byť na ťarchu príjemcovi pomoci.

— Vo veci T-133/01

- 40 Žalobkyňa vo veci T-133/01 tvrdí, že pred prijatím napadnutého rozhodnutia mala Komisia zistiť a zhodnotiť skutočnosti vykonaním podrobnejšieho prieskumu. V tejto súvislosti sa žalobkyňa domnieva, že Komisia bola povinná ju vypočuť, najmä potom, čo Komisia pripustila, že nemecké orgány jej neboli schopné poskytnúť všetky náležité údaje. Podľa názoru žalobkyne bola objektom výzvy len Spolková republika Nemecko, a nie dotknuté tretie osoby, čo je v rozpore s článkom 88 ods. 2 ES.

- 41 V odpovedi na tvrdenie Komisie, že dotknuté osoby boli pri začatí správneho konania Komisiou vyzvané, aby predložili svoje pripomienky, žalobkyňa síce pripúšťa, že jej likvidátor sa tohto konania nezúčastnil, tvrdí však, že likvidátor tak nemohol v tom čase urobiť, keďže konanie o likvidácii spoločnosti ZEMAG sa ešte nezačalo. Žalobkyňa sa však v každom prípade domnieva, v rozpore s tvrdením Komisie, že sa nemohla vzdať možnosti upozorniť na nepresnosť obsiahnutú v napadnutom rozhodnutí len preto, že sa nezúčastnila na správnom konaní. Ak by sa prijal takýto záver, právo dotknutých osôb na podanie žaloby by úplne stratilo svoj zmysel.

- 42 Komisia pripomína, že v danom prípade nemožno hovoriť o „zrýchlenom konaní“, keďže konanie podľa článku 88 ods. 2 ES sa začalo 22. júna 1999 a skončilo sa až o 21 mesiacov neskôr prijatím napadnutého rozhodnutia 28. marca 2001. Spoločnosť ZEMAG teda mala potrebný čas, aby sa zúčastnila tohto konania. Komisia taktiež opakuje svoje stanovisko vyjadrené v bode 37 vyššie.
- 43 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že jej likvidátor nemohol predložiť svoje pripomienky, pretože konanie vo veci likvidácie sa ešte nezačalo, Komisia odpovedá, že žalobkyňa prehliada skutočnosť, že likvidátor nekoná vo vlastnom mene a že žalobkyňa mohla podať pripomienky pri začatí konania vo veci formálneho zisťovania.
- 44 Nakoniec, Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa sa nemôže dovolávať skutočností alebo okolnosťami, o ktorých vedela počas konania vo veci formálneho zisťovania, ktoré však neoznámila Komisii, keď bola vyzvaná na predloženie svojich pripomienok. V rozpore s tvrdením žalobkyne sa Komisia domnieva, že takéto riešenie nespochybňuje právo dotknutých osôb na podanie žaloby, pretože sa stále môžu dovolávať právnych dôvodov, ktoré neboli uvedené v priebehu zisťovacieho konania, alebo chyby posúdenia na strane Komisie.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 45 Týmto žalobným dôvodom žalobkyne v podstate vytykajú Komisii, že ich osobitne nevyzvala, aby predložili svoje pripomienky pred prijatím napadnutého rozhodnutia.

- 46 Túto výhradu nemožno prijať.
- 47 Po prvé, je potrebné pripomenúť, že konanie na kontrolu štátnej pomoci je vzhľadom na svoju všeobecnú štruktúru konaním začatým proti členskému štátu, ktorý je vzhľadom na svoje povinnosti v Spoločenstve zodpovedný za poskytnutie pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1986, Belgicko/Komisia, nazvaný „Meura“, 234/84, Zb. s. 2263, bod 29, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, bod 42), a nie proti príjemcovi alebo príjemcom pomoci (rozsudok Súdneho dvora z 24. septembra 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, C-74/00 P a C-75/00 P, Zb. s. I-7869, bod 83, a rozsudok Fleuren Compost/Komisia, už citovaný, bod 44).
- 48 Navyše, podľa ustálenej judikatúry sa pojem „príslušné strany [dotknuté osoby — *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 88 ods. 2 ES vzťahuje na bližšie neurčený súbor adresátov. Z tejto úvahy vyplýva, že článok 88 ods. 2 ES nevyžaduje individuálnu výzvu pre jednotlivé osoby. Jediným predmetom tohto ustanovenia je zaviazat Komisiu, aby sa postarala o to, aby všetky potenciálne dotknuté osoby boli informované a aby dostali príležitosť uplatniť svoje tvrdenia. Za týchto okolností sa uverejnenie oznámenia v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* javí ako primeraný prostriedok na informovanie všetkých dotknutých osôb o začatí konania (rozsudok Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 17, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 1998, British Airways a i./Komisia, T-371/94 a T-394/94, Zb. s. II-2405, bod 59). Táto judikatúra teda v zásade priznáva dotknutým osobám úlohu zdroja informácií pre Komisiu v rámci správneho konania začatého podľa článku 88 ods. 2 ES (rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. októbra 1996, Skibsværftsforeningen a i./Komisia, T-266/94, Zb. s. II-1399, bod 256, a rozsudok British Airways a i./Komisia, už citovaný, bod 59).
- 49 Aj keď je v prejednávanej veci isté, že žalobkyne sa nezúčastnili konania vo veci formálneho zisťovania, z textu oznámenia uverejneného v *Úradnom vestníku*

Európskych spoločenstiev 21. augusta 1999 (Ú. v. ES C 238, s. 4) vyplýva, že dotknuté osoby boli vyzvané, aby predložili svoje pripomienky v lehote jedného mesiaca od uverejnenia listu Komisie z 22. júna 1999, ktorým Komisia oznámila Spolkovej republike Nemecko svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 88 ods. 2 ES. Týmto oznámením, ktoré bolo zhrnutím vyššie uvedeného listu, ako aj jeho znenia, boli teda dotknuté osoby informované o rozhodnutí Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania v súvislosti s pomocou poskytnutou pre reštrukturalizáciu ôsmych podnikov, vrátane spoločnosti Saxonia Edelmetalle a spoločnosti ZEMAG.

50 Je potrebné upresniť, že skutočnosť, že určitý subjekt je informovaný o začatí formálneho konania, samozrejme sama osebe nestačí na to, aby tento subjekt mohol účinne uplatniť svoje pripomienky. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že článok 6 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, ktorý sa podľa článku 16 tohto nariadenia vzťahuje aj na zneužitú pomoc, stanovuje, že „rozhodnutie začať konanie vo veci formálneho zisťovania zhrnie príslušné skutkové a právne okolnosti, bude zahrňovať predbežné zhodnotenie Komisie, ktoré sa týka opatrenia charakteru pomoci... opatrenia a vysvetlí pochybnosti, čo sa týka jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom“. Z toho vyplýva, že rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania musí byť, aj napriek nevyhnutne provizórnemu charakteru hodnotenia, ktoré obsahuje, dostatočne presné, aby umožnilo dotknutým osobám efektívne sa zúčastniť konania vo veci formálneho zisťovania, v rámci ktorého budú mať možnosť uplatniť svoje tvrdenia. Na tento účel stačí, ak sa dotknuté osoby môžu oboznámiť s úvahami Komisie.

51 Je však potrebné si všimnúť, že žalobkyne netvrdili, že rozhodnutie o začatí konania bolo nedostatočne odôvodnené na to, aby mohli efektívne využiť svoje právo na predloženie pripomienok.

52 Aj keby žalobkyne uviedli takéto tvrdenie, Súd prvého stupňa poznamenáva, že oznámením spomínaným v bode 49 vyššie Komisia dostatočne jasne vyjadrila svoje

pochybnosti, pokiaľ ide o dodržanie podmienok stanovených rozhodnutím z 13. marca 1996, a taktiež umožnila žalobkyniam, aby efektívne využili svoje právo na predloženie pripomienok. Komisia totiž v prvom rade zastávala názor, že kľúčové prvky plánu reštrukturalizácie, tak ako boli schválené, sa neuskutočnili. Komisia sa okrem toho domnievala, že rozhodnutie z 13. marca 1996 sa už na predmetnú pomoc nevzťahuje a poskytla v tomto ohľade viacero presných príkladov, ako napríklad pomoc určenú na pokrytie strát podniku a na financovanie investícií po neúspechu plánov reštrukturalizácie. Komisia taktiež uviedla, že je možné, že podnikom skupiny Lintra bola poskytnutá dodatočná pomoc v celkovej sume viac ako 82 000 000 DEM. Rovnako vyjadrila pochybnosti o zlučiteľnosti tejto pomoci so spoločným trhom predovšetkým z dôvodu, že určitá pomoc mohla byť použitá na odlišné účely, ako je reštrukturalizácia dcérskych spoločností Lintra, a že sa úplne neuskutočnili plány reštrukturalizácie. Komisia okrem toho výslovne upozornila nemecké orgány a prípadné dotknuté osoby na skutočnosť, že protiprávne poskytnutá pomoc sa musí v danom prípade vymôcť od jej príjemcu.

53 Vzhľadom na to, že Komisia oznámením uverejneným v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* vyzvala príjemcov pomoci pôvodne schválenej skorším rozhodnutím, aby predložili svoje pripomienky k možnému porušeniu predmetného rozhodnutia z dôvodu použitia tejto pomoci v rozpore s uvedeným rozhodnutím, a uvedení príjemcovia túto možnosť nevyužili, Komisia neporušila žiadne z ich práv (rozsudky Falck a Acciaierie di Bolzano/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 84, a Fleuren Compost/Komisia, už citovaný v bode 47 vyššie, bod 47). Komisiu okrem toho nemožno považovať za zodpovednú za to, že dotknutý členský štát alebo, ako to tvrdí žalobkyňa vo veci T-111/01, holdingová spoločnosť Lintra, žalobkyňu údajne opomenuli informovať o začatí konania vo veci formálneho zisťovania.

54 Tento záver nemôže byť spochybnený tvrdením žalobkyne vo veci T-133/01, podľa ktorého sa konanie o likvidácii, ktoré sa jej týkalo, v momente začatia konania podľa článku 88 ods. 2 ES ešte nezačalo. Ako totiž správne tvrdí Komisia, zo žalobného návrhu jasne vyplýva, že likvidátor koná len ako likvidátor a nie vo vlastnom mene.

Ako teda bolo vysvetlené v bode 49 vyššie, v momente uverejnenia rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania mala spoločnosť ZEMAG, na ktorú sa toto rozhodnutie výslovne vzťahuje, dostatočný čas na to, aby odpovedala na výzvu na predloženie pripomienok.

55 Súd prvého stupňa nemôže prijať ani tvrdenia žalobkyne vo veci T-111/01, že sa jej rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania netýkalo a že nevedela o riziku vrátenia pomoci. Keďže je totiž žalobkyňa výslovne viackrát spomínaná v tomto rozhodnutí a Komisia vyjadrila aspoň pochybnosti, pokiaľ ide o správne použitie celej pomoci, ktorú schválila pre reštrukturalizáciu dcérskych spoločností Lintra v rozhodnutí z 13. marca 1996, toto rozhodnutie sa žalobkyne vo veci T-111/01 nevyhnutne týkalo. Skutočnosť, že žalobkyňa sa rozhodla nepredložiť pripomienky na základe výzvy uvedenej v oznámení Komisie spomínanom v bode 49 vyššie, nemožno vytýkať Komisii.

56 Okrem toho, ako bolo uvedené aj v bode 52 vyššie, rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania dostatočne jasne uvádzalo, že pomoc, na ktorú sa vzťahuje, sa prípadne vymôže od jej príjemcu v súlade s článkom 14 nariadenia č. 659/1999. Od uverejnenia rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania teda žalobkyňa vo veci T-111/01 nemohla nevedieť o riziku vrátenia predmetnej pomoci. V dôsledku toho sa už nemohla opierať o údajnú legitímnu dôveru v zlučiteľnosť predmetnej pomoci so spoločným trhom, čo je tvrdenie, ktorému navyše odporuje sama žalobkyňa, keď tvrdí, že nebola informovaná o rozhodnutí z 13. marca 1996.

57 Po druhé, je taktiež potrebné odmietnuť tvrdenie žalobkyní, že potom, čo Spolková republika Nemecko neodpovedala na príkaze na poskytnutie určitých

informácií z 1. augusta 2000, žalobkyne mali byť priamo vypočuté Komisiou predtým, než táto prijala napadnuté nariadenie.

- 58 V tejto súvislosti, aj za predpokladu, že by sa Spolková republika Nemecko skutočne nepodriadila vyššie uvedenému rozhodnutiu o príkaze, z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že za takých okolností má Komisia právomoc ukončiť konanie vo veci formálneho zisťovania a prijať rozhodnutie o zlučiteľnosti alebo nezlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom na základe dostupných informácií. Toto rozhodnutie môže za podmienok uvedených v článku 14 nariadenia č. 659/1999 vyžadovať vymáhanie už vyplatenej pomoci od jej príjemcu. Podľa článku 16 nariadenia č. 659/1999 sa ustanovenia článkov 13 a 14 v prípade zneužitia pomoci uplatnia *mutatis mutandis*. Z týchto ustanovení teda vyplýva, že Komisia v rozpore s tvrdením žalobkýň nemá povinnosť vypočúť dotknuté osoby v prípade, keď členský štát nesplní príkaz Komisie poskytnúť informácie.
- 59 Navyše je potrebné poznamenať, že v danom prípade žalobkyne netvrdia, že požadovali podľa článku 20 ods. 3 nariadenia č. 659/1999 kópiu rozhodnutia prikazujúceho Spolkovej republike Nemecko poskytnúť informácie, a *a fortiori* ani to, že napriek výzve adresovanej Komisiou Spolkovej republike Nemecko v rozhodnutí o príkaze z 1. augusta 2000, aby postúpila toto rozhodnutie všetkým prípadným adresátom predmetnej pomoci, oznámili informácie Komisii, ktorá ich nezohľadnila pred prijatím napadnutého rozhodnutia.
- 60 Nakoniec žalobkyňa vo veci T-111/01 vytýka Komisii, že nevykonala monitorovanie na mieste, ako jej to ukladajú ustanovenia nariadenia č. 659/1999.

- 61 Táto výhrada, ktorá sa netýka práv dotknutých osôb v priebehu konania podľa článku 88 ods. 2 ES, ale rozsahu zisťovania vykonávaného Komisiou pri kontrole štátnej pomoci, bude preskúmaná v bodoch 98 až 100 vyššie v rámci žalobného dôvodu založeného na údajnej chybe, pokiaľ ide o konštatovanie zneužitia pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996.
- 62 Z toho vyplýva, že za týchto podmienok musí byť spoločný žalobný dôvod, založený na porušení práv žalobcov v konaní podľa článku 88 ods. 2 ES, zamietnutý.

O žalobnom dôvode založenom na faktických chybách v napadnutom rozhodnutí (vec T-133/01)

Tvrdenia účastníkov konania

- 63 Žalobkyňa vo veci T-133/01 vytýka Komisii, že prijala napadnuté rozhodnutie na základe štyroch fakticky chybných údajov. Po prvé, v rozpore s tvrdením odôvodnenia č. 39 napadnutého rozhodnutia, investície uskutočnené spoločnosťou ZEMAG v rokoch 1994 až 1997 neboli nižšie, než sa pôvodne predpokladalo. Po druhé, žalobkyňa prijala menšiu sumu (44 977 000 DEM), než uvádza Komisia v odôvodnení č. 40 napadnutého rozhodnutia (65 617 000 DEM). Po tretie, pokiaľ ide o pomoc, ktorá je predmetom príkazu na vrátenie, žalobkyňa neprijala pôžičku, ale pomoc zo štátnej pokladnice. Nakoniec, žalobkyňa vo svojej replike spochybňuje tvrdenia Komisie týkajúce sa jednak neprispôsobenia programu výroby dcérskych spoločností Lintra podmienkam trhu, jednak kvalifikácie a profesionálnych schopností riadiacich pracovníkov holdingovej spoločnosti Lintra.

- 64 Komisia sa domnieva, že prvé tri tvrdenia o faktických chybách nemožno prijať. Podľa Komisie sú zistenia uvedené v napadnutom rozhodnutí založené na informáciách poskytnutých nemeckými orgánmi v odpovedi na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000. Podľa názoru Komisie, keďže sa žalobkyňa nezúčastnila správneho konania, zriekla sa možnosti uplatniť akékoľvek skutkové nepresnosti. Komisia taktiež pripomína, že podľa judikatúry Súdneho dvora a ustanovení nariadenia č. 659/1999 má Komisia právomoc ukončiť konanie a prijať rozhodnutie na základe údajov, ktoré má k dispozícii, pokiaľ členský štát napriek príkazu Komisie neposkytne požadované údaje. Aj keby sa Komisia dopustila chýb uvádzaných žalobkyňou, podľa Komisie to nemá vplyv na správnosť napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že pomoc bola použitá v podstate v súlade so schváleným plánom reštrukturalizácie. Pokiaľ ide o spornú pomoc, jej vrátenie bolo požadované jednak z dôvodu, že si túto pomoc ponechala holdingová spoločnosť Lintra a jednak z dôvodu poskytnutia pôžičiek zo štátnej pokladnice po zjavnom neúspechu prvej reštrukturalizácie, a nie z dôvodu nezákonného použitia tejto pomoci dcérskymi spoločnosťami.
- 65 Pokiaľ ide o štvrtú faktickú chybu uvádzanú žalobkyňou, Komisia tvrdí, že táto námietka je neprípustná, keďže bola po prvýkrát uvedená až v štádiu repliky a nepredstavuje žiadne právne tvrdenie, ktoré by mohlo spôsobiť nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru Komisie je však v každom prípade obsah týchto tvrdení nedôvodný, pretože Komisia predovšetkým overila hodnovernosť predmetných informácií u nemeckých orgánov.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 66 Komisia v podstate namieta, že je neprípustné, aby žalobkyňa vo veci T-133/01 uplatňovala skutkové dôvody uvedené v bode 63 vyššie, pretože sa na nich

neodvolávala v rámci zisťovacieho konania týkajúceho sa spornej pomoci. Okrem toho sa Komisia domnieva, že štvrtá namietaná skutková chyba je neprípustná, pretože bola uplatnená oneskorene, až v štádiu repliky.

- 67 Podľa ustálenej judikatúry musí byť zákonnosť aktu Spoločenstva v rámci žaloby o neplatnosť podanej na základe článku 230 ES posudzovaná podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia tohto aktu. Predovšetkým posúdenia vykonané Komisiou musia byť preskúvané len na základe informácií, ktorými Komisia disponovala v momente vykonávania týchto posúdení (rozsudok *British Airways a i./Komisia*, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 81; rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1999, *Kneissl Dachstein/Komisia*, T-110/97, Zb. s. II-2881, bod 47, a *Salomon/Komisia*, T-123/97, Zb. s. II-2925, bod 48).
- 68 Z toho vyplýva, že žalobca, ktorý sa zúčastnil zisťovacieho konania podľa článku 88 ods. 2 ES, sa nemôže odvolávať na skutkové tvrdenia, ktoré neboli Komisii známe a ktoré jej žalobca neoznámil v priebehu zisťovacieho konania. Nič však nebráni dotknutej osobe v tom, aby vzniesla proti konečnému rozhodnutiu právny dôvod, ktorý nebol uplatnený v štádiu správneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudky *Kneissl Dachstein/Komisia*, už citovaný v bode 67 vyššie, bod 102, a *Salomon/Komisia*, už citovaný v bode 67 vyššie, bod 55).
- 69 Použitie tejto judikatúry nemusí byť nevyhnutne rozšírené na všetky prípady, keď sa podnik nezúčastnil zisťovacieho konania podľa článku 88 ods. 2 ES. Aj keď nie je vylúčené, že táto judikatúra sa neuplatní v určitých celkom výnimočných prípadoch, je potrebné konštatovať, že sa v prejednávanej veci uplatní.
- 70 Je totiž vhodné pripomenúť, že žalobkyňa nevyužila svoje právo zúčastniť sa zisťovacieho konania, aj keď je jasné, že bola osobitne viackrát spomínaná

v rozhodnutí o začatí zisťovacieho konania — predovšetkým v nadpise a v bodoch 2.1 a 2.4 tohto rozhodnutia — a že v tomto rozhodnutí boli vyjadrené pochybnosti o správnom použití celkovej pomoci určenej na reštrukturalizáciu dcérskych spoločností Lintra vo vzťahu k rozhodnutiu z 13. marca 1996. Je taktiež jasné, že skutkové okolnosti zachytené Komisiou v odôvodneniach č. 39 a 40 napadnutého rozhodnutia sa zakladajú na údajoch postúpených nemeckými orgánmi v rámci zisťovacieho konania. Za týchto okolností sú tvrdenia žalobkyne o sume investícií a objeme pomoci skutkovými dôvodmi, ktoré neboli Komisii známe v momente prijatia napadnutého rozhodnutia, a preto nemôžu byť uplatnené proti tomuto rozhodnutiu po prvýkrát až na Súde prvého stupňa.

- 71 Rovnaký záver sa ponúka aj pre údajné skutkové chyby, ktorých sa Komisia dopustila s ohľadom na neprispôbenie plánu výroby dcérskych spoločností skupiny Lintra podmienkam trhu, ako aj na kvalifikáciu a profesionálne schopnosti riadiacich pracovníkov holdingovej spoločnosti Lintra, čo bolo uvedené v odôvodnení č. 16 napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby bolo potrebné preskúmať námietku Komisie týkajúcu sa oneskoreného vznesenia týchto dôvodov v rámci repliky. V každom prípade je potrebné konštatovať, že tieto informácie všeobecného charakteru nemajú žiadny vplyv na rozhodnutie urobené Komisiou v napadnutom rozhodnutí, ani za predpokladu, že by boli skutkovými chybami.

- 72 Nakoniec, pokiaľ ide o právnu, a nielen o faktickú otázku, či spoločnosť ZEMAG dostala po neúspechu prvého plánu reštrukturalizácie pomoc zo štátnej pokladnice miesto pôžičky zo štátnej pokladnice, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa, ktorej sa na to Súd prvého stupňa osobitne pýtal, uviedla iba to, že tento rozdiel v podstate spočíva v odlišných pojmoch použitých holdingovou spoločnosťou Lintra, bez toho, aby žalobkyňa bola schopná upresniť, ako by toto rozlíšenie mohlo ovplyvniť vrátenie spornej pomoci. Tento dôvod je preto nepodstatný.

- 73 Je teda potrebné zamietnuť žalobný dôvod založený na skutkových chybách v napadnutom rozhodnutí.

O žalobnom dôvode založenom na údajnej chybe, ktorá spočíva v zistení zneužitia pomoci schválenej rozhodnutím Komisie z 13. marca 1996 (vec T-111/01)

Tvrdenia účastníkov konania

- 74 Žalobkyňa vo veci T-111/01, po prvé, tvrdí, že pomoc, ktorá jej bola vyplatená až do roku 1996, bola použitá v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996, ako to vyplýva z dokladov, ktoré BvS predložil nemeckým orgánom. Aj keď napadnuté rozhodnutie podrobne neuvádza sumu 3 195 559 DEM, ktorej vrátenie sa požaduje od žalobcu, ako časti zo sumy 22 978 000 DEM, čo je podľa žalobkyne samo osebe protiprávne, podrobnosti vykonaných platieb dokazujú, že tieto platby boli v súlade s plánom reštrukturalizácie a že boli schválené rozhodnutím z 13. marca 1996.

- 75 Žalobkyňa teda tvrdí, v rozpore s tvrdením Komisie v napadnutom rozhodnutí, že suma 22 978 000 DEM nebola použitá na odmenenie niektorých plnení holdingovej spoločnosti Lintra súvisiacich s riadením, ale výlučne na financovanie reštrukturalizačných opatrení. V tejto súvislosti žalobkyňa pripomína, že nemecká vláda vo svojom oznámení Komisii z 2. októbra 2000 uviedla, že plnenia poskytnuté holdingovou spoločnosťou Lintra dcérskym spoločnostiam boli určené na zabezpečenie ich reštrukturalizácie, a bez nich by táto reštrukturalizácia nebola možná. Nakoniec, aj keby pomoc bola použitá na odmenenie plnení vykonaných holdingovou spoločnosťou Lintra, čo sa nestalo, žalobkyňa sa domnieva, že by to

nepredstavovalo zneužitie pomoci. Žalobkyňa totiž zdôrazňuje, že Komisia poznala štruktúru skupiny vybratej nemeckými orgánmi a predovšetkým skutočnosť, že Lintra je jednoduchým holdingom, ktorého činnosti sú fakturované jej dcérskym spoločnostiam pomocou vnútorného rozdeľovacieho kľúča. Keďže Komisia prejavila súhlas s použitím pomoci na odmenenie plnení holdingovej spoločnosti Lintra, tieto plnenia sa majú považovať za plnenia, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie z 13. marca 1996.

- 76 Po druhé, žalobkyňa vytýka napadnutému rozhodnutiu, že sa zakladá výlučne na domnienke údajného zneužitia pomoci, ktorá sama vychádza z neurčitých údajov nemeckých orgánov. Podľa žalobkyne, ktorá sa odvoláva na odôvodnenie č. 42 napadnutého rozhodnutia, sa totiž Komisia opiera o vyhlásenie Spolkovej republiky Nemecko, podľa ktorého nemôže vylúčiť, že pomoc bola použitá na odmenenie plnení holdingovej spoločnosti Lintra. Podľa názoru žalobkyne sa teda nedokázalo, že táto pomoc skutočne slúžila na odmenenie uvedených plnení.
- 77 Komisia po prvé pripomína, že podľa rozhodnutia z 13. marca 1996 sa nepredpokladalo použitie pomoci holdingovou spoločnosťou Lintra. To by okrem toho neprichádzalo do úvahy, pretože táto spoločnosť nebola podnikom v ťažkostiach. Rovnako to platí aj o použití pomoci dcérskymi spoločnosťami Lintra na odmenenie plnení holdingovej spoločnosti Lintra. Komisia zdôrazňuje, že jednak suma 22 978 000 DEM zostala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra bez toho, aby nemecké orgány mohli poskytnúť presné informácie o jej použití, jednak, keďže dcérske spoločnosti boli zodpovedné za správne použitie tejto sumy, celá suma musí byť vymáhaná od holdingovej spoločnosti Lintra a jej dcérskych spoločností. Skutočnosť, že Komisia poznala povahu holdingu spoločnosti Lintra, neznamená, že plnenia poskytnuté touto spoločnosťou mohli byť zaplatené prostredníctvom štátnej pomoci, ktorá bola schválená pre reštrukturalizáciu dcérskych spoločností.

- 78 Po druhé, Komisia sa domnieva, že pokiaľ ide o plnenia súvisiace so správou poskytnuté holdingovou spoločnosťou Lintra, žalobkyňa si viackrát protirečí. Žalobkyňa tvrdila, že plnenia poskytnuté holdingovou spoločnosťou Lintra jej dcérskym spoločnostiam boli potrebné pre ich reštrukturalizáciu, a preto majú byť považované za pomoc, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie z 13. marca 1996. Žalobkyňa síce prijala tieto plnenia pomocou štátnej podpory, teda bezplatne, tvrdila však, že odmenila tieto plnenia s použitím poskytnutej pomoci. Z toho podľa Komisie vyplýva, že žalobkyňa nemôže vážne tvrdiť, že prijala za odplatu pomoc, ktorej vrátenie sa požaduje. Podľa Komisie sa pomoc musí v každom prípade vymáhať, pretože nie je možné s istotou určiť, že bola použitá v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996. Dôvod vymáhania tak nespočíva na abstraktnej štruktúre skupiny, ale na skutočnosti, že podľa rozhodnutia z 13. marca 1996 boli dcérske spoločnosti Lintra príjemcami pomoci.
- 79 Nakoniec, pokiaľ ide o domnienky uvedené žalobkyňou, Komisia odpovedá, že sa práve neopierala o takéto predpoklady. Napadnuté rozhodnutie totiž len konštatovalo, že nemecké orgány nemohli vylúčiť, že dcérske spoločnosti skutočne použili pomoc na zaplatenie plnení holdingovej spoločnosti Lintra. Komisia dodáva, že v prípade, že pomoc bola použitá holdingovou spoločnosťou Lintra, musí byť vymáhaná od dcérskych spoločností, ktoré boli príjemcami plnení súvisiacich s riadením holdingu. Ak žalobkyňa mala k dispozícii dôkazy, že neprijala takéto plnenia bezodplatne, mala ich postúpiť Komisii v priebehu správneho konania ako odpoveď na výzvu Komisie na predloženie pripomienok.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 80 Žalobkyňa vo veci T-111/01 v podstate popiera, že čiastková suma pomoci vo výške 22 978 000 DEM, z ktorej bola vypočítaná suma 3 195 559 DEM, ktorej vrátenie od

žalobkyne požaduje napadnuté rozhodnutie, bola zneužitá. Podľa nej bola táto pomoc použitá na jej reštrukturalizáciu v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996.

- 81 Súd prvého stupňa sa domnieva, že tento žalobný dôvod musí byť preskúmaný v dvoch fázach. Najprv ide o overenie presného dosahu rozhodnutia z 13. marca 1996. Ďalej Súd prvého stupňa vo svetle tohto prieskumu overí, či Komisia mohla v napadnutom rozhodnutí dôjsť k záveru, že suma pomoci, na základe ktorej bola vypočítaná suma, ktorá má byť vrátená žalobkyňou vo veci T-111/01, bola zneužitá v zmysle článku 88 ods. 2 ES.

— O dosahu rozhodnutia z 13. marca 1996

- 82 V rozhodnutí z 13. marca 1996 Komisia najprv jednotlivo preskúmala situácie ôsmich dcérskych spoločností riadených holdingovou spoločnosťou Lintra, vrátane žalobkyne vo veci T-111/01, z hospodárskeho a sociálneho hľadiska, ako aj z hľadiska ich predpokladanej životaschopnosti s ohľadom na reštrukturalizáciu plánovanú nemeckými orgánmi. Komisia rovnako uviedla, že po vyhlásení verejnej súťaže na účely reštrukturalizácie a privatizácie podnikov to bola ponuka na odkúpenie predložená spoločnosťou Emans & Partners Gbr týkajúca sa všetkých podnikov, ktorá bola vybraná nemeckými orgánmi, keďže táto ponuka sa považovala za najlepšiu predovšetkým z hľadiska zachovania zamestnanosti, investičného plánu, osobnej účasti nadobúdateľa, finančného záväzku voči Treuhandanstalt a perspektívy pre každý z týchto podnikov. Treuhandanstalt (z ktorého sa následne stal BvS) teda postúpil na nadobúdateľov 100 % akcionárskych podielov podnikov v držbe holdingovej spoločnosti Lintra. Komisia ďalej podrobne opísala finančné opatrenia plánované nemeckými orgánmi pre reštrukturalizáciu a konečnú privatizáciu podnikov skupiny Lintra, vrátane pomoci vo výške 970 200 000 DEM, následne zníženej na 824 200 000 DEM. Vo svojej analýze zlučiteľnosti pomoci Komisia nakoniec uvádza, že „napriek vyhláseniu verejnej súťaže sa nemohol nájsť

žiaden investor, ktorý by bol ochotný prevziať ekonomické riziko reštrukturalizácie dotknutých podnikov bez existencie štátnej pomoci“ a že „pretože podniky [boli] predané tomu, kto najviac ponúkal, štátna pomoc uvedená v zmluve o privatizácii bola obmedzená na to, čo bolo prísne nevyhnutné preto, aby sa podnikom poskytla možnosť znovu získať ich dlhodobú konkurencieschopnosť“. Komisia upresnila, že „všetky podniky [pôsobili] na rastúcich trhoch, kde [neexistovala] štrukturálna nadkapacita“, a že „finančná pomoc bola časovo obmedzená“. Komisia z toho vyvodila, že „pomoc [splnila] podmienky vyžadované v oblasti reštrukturalizácie (konkurencieschopnosť, proporcionalita, znižovanie kapacít)“.

- 83 Na základe svojho zisťovania Komisia došla k záveru, že jednak „pokiaľ sa vezme do úvahy súhrn pomoci na reštrukturalizáciu, podľa nej je táto pomoc zlučiteľná so spoločným trhom v zmysle článku 92 ods. 3 písm. c) Zmluvy..., pretože sa obmedzuje na to, čo je prísne nevyhnutné, a neudeluje podnikom žiadne zvýhodnené postavenie vo vzťahu ku konkurentom“. Okrem toho sa Komisia rovnako domnievala, že „z dôvodu, že všetky podniky [mali] sídlo v regióne, na ktorý sa vzťahuje právna úprava výnimky stanovená v článku 92 ods. 3 písm. a) Zmluvy..., vzhľadom na počet a veľkosť podnikov, ktorým bola pomoc poskytnutá, z dôvodu, že ich sortiment výrobkov je rozmanitý a že teda nie je možné dosiahnuť synergický efekt a z dôvodu relatívne obmedzenej sumy pomoci, je predmetná pomoc zlučiteľná so spoločným trhom v zmysle článku 92 ods. 3 písm. a) Zmluvy“.

- 84 Zo znenia rozhodnutia z 13. marca 1996 vyplýva, že príjemcom schválenej pomoci bolo osem dcérskych spoločností Lintra, vrátane žalobkyne vo veci T-111/01, ktorých situácia z hľadiska hospodárskeho, sociálneho a z hľadiska životaschopnosti bola jednotlivo popísaná na stranách 1 až 5 rozhodnutia, a nie holdingová spoločnosť Lintra, ktorej funkcia spočívala v zabezpečení riadenia skupiny s cieľom čo najskôr umožniť reštrukturalizáciu a privatizáciu dcérskych spoločností. Aj keď boli finančné opatrenia plánované nemeckými orgánmi zamerané na rekapitalizáciu spoločností a financovanie opatrení na reštrukturalizáciu, predovšetkým účasťou BvS na stratách, prostredníctvom podpory investícií a pokrytím finančných potrieb spoločností, rozhodnutie z 13. marca 1996 nepripúšťa, aby pomoc mohla byť použitá holdingovou spoločnosťou Lintra na financovanie jej činností. Napokon, skutočnosť,

že pomoc mohla byť vyplatená nemeckými orgánmi holdingovej spoločnosti Lintra v rámci riadenia skupiny Lintra, neprekáža tomu, aby sa došlo k záveru, že dcérske spoločnosti tejto skupiny ju používali (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 19. septembra 1985, Hoogovens Groep/Komisía, 172/83 a 226/83, Zb. s. 2831, bod 34) a v skutočnosti boli príjemcami pomoci, ktorá bola schválená rozhodnutím z 13. marca 1996. Z toho vyplýva, že Komisia vo svojom rozhodnutí z 13. marca 1996 schválila pomoc výlučne na účely reštrukturalizácie dcérskych spoločností Lintra, vrátane reštrukturalizácie žalobkyne vo veci T-111/01.

— O zistení zneužitia sumy pomoci, ktorej vrátenie sa požaduje od žalobkyne vo veci T-111/01

- 85 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že podľa článku 88 ods. 2 ES, ak Komisia zistí, že pomoc sa zneužíva, rozhodne o tom, že príslušný štát túto pomoc v lehote stanovenej Komisiou zruší alebo upraví.
- 86 Zo znenia článku 88 ods. 2 ES v spojení s článkom 1 písm. g) a článkom 16 nariadenia č. 659/1999, vyplýva, že je v zásade povinnosťou Komisie, aby preukázala, že všetky prípady pomoci, ktoré predtým schválila na základe skoršieho rozhodnutia, alebo niektoré z nich, boli príjemcom zneužitú. Pokiaľ sa to totiž nepreukáže, musí sa táto pomoc považovať za pomoc, na ktorú sa vzťahuje jej skoršie rozhodnutie o schválení. Odkaz v článku 16 nariadenia č. 659/1999 na jeho článok 13 však oprávňuje Komisiu, v prípade, že členský štát nevyhovie príkazu poskytnúť informácie, aby prijala rozhodnutie o ukončení konania vo veci formálneho zisťovania na základe dostupných informácií. Ak teda členský štát neposkytne dostatočne jasné a presné informácie o použití pomoci, o ktorej Komisia na základe

informácií, ktorými disponuje, vyjadruje pochybnosti, pokiaľ ide o dodržanie jej skoršieho rozhodnutia o schválení, Komisia je oprávnená konštatovať zneužitie dotknutej pomoci.

- 87 Okrem toho, je potrebné pripomenúť, že v prejednávanej veci podľa odôvodnenia č. 42 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala:

„Pokiaľ pomoc poskytnutá skupine Lintra nebola použitá na účely vysvetlené v schválenom pláne reštrukturalizácie, nevzťahuje sa na ňu rozhodnutie z 13. marca 1996, podľa ktorého mal celý objem pomoci slúžiť priamo na reštrukturalizáciu dcérskych spoločností Lintra. Použitie pomoci v [holdingovej] spoločnosti Lintra... výslovne nepredpokladá ani plán reštrukturalizácie, ani toto rozhodnutie. To by okrem toho nikdy neprichádzalo do úvahy, pretože táto spoločnosť nebola podnikom v ťažkostiach. Takisto používanie pomoci dcérskymi spoločnosťami na odmenenie plnení [holdingovej spoločnosti] Lintra... nebolo výslovne predpokladané v pláne reštrukturalizácie, ani v rozhodnutí z 13. marca 1996. Nemecké orgány potvrdili, že nemohli vylúčiť, že dcérske spoločnosti skutočne nepoužili túto pomoc na zaplatenie plnení tejto spoločnosti. Navyše, ako odpoveď na príkaz poskytnúť informácie týkajúce sa všetkých výdavkov [holdingovej spoločnosti] Lintra [personálne výdavky, výdavky za právnické služby, výdavky za prenájom kancelárskych priestorov atď.], nemecké orgány predložili iba stručné číselné údaje a nepreukázali presne, aké plnenia táto spoločnosť poskytla za platbu, ktorým dcérskym spoločnostiam a v akom termíne. Vzhľadom na to, že nemecké orgány nemohli predložiť dostatočné dôkazy o tejto otázke, Komisia sa domnieva, že na sumu 34 978 000 DEM, ktorá zostala v pokladnici [holdingovej] spoločnosti Lintra... sa nevzťahuje rozhodnutie z 13. marca 1996“.

88 Komisia z toho v odôvodnení č. 43 napadnutého rozhodnutia vyvodila:

„Časť poskytnutej pomoci, ktorá ostala v [holdingovej spoločnosti] Lintra... teda 34 978 000 DEM, nebola použitá v súlade s ustanoveniami schváleného plánu reštrukturalizácie. Prijemca ju teda použil v rozpore s rozhodnutím z 13. marca 1996, čo predstavuje jej zneužitie v zmysle článku 88 ods. 2... ES v spojení s článkom 1 [písm.] g) nariadenia (ES) č. 659/1999. ...“

89 Pokiaľ ide o sumu 22 978 000 DEM, Komisia v odôvodnení č. 44 napadnutého rozhodnutia skonštatovala, že „nemecké orgány neposkytli podrobné dôkazy v ich odpovedi na príkaz poskytnúť informácie“, pokiaľ ide o jej použitie. Komisia taktiež v odôvodnení č. 45 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „nemecké orgány nedokázali, že táto suma bola rozdelená medzi dcérske spoločnosti“, aj keď zdôraznila, že „z informácií poskytnutých nemeckými orgánmi bez pochybností vyplýva, že [holdingová] spoločnosť Lintra... prijala celú sumu pomoci“. V dôsledku toho Komisia požiadala, aby bola celá suma vymáhaná od holdingovej spoločnosti Lintra a jej dcérskych spoločností podľa podmienok opísaných v odôvodnení č. 46 napadnutého rozhodnutia. Podľa tohto odôvodnenia je Spolková republika Nemecko povinná žiadať žalobkyňu vo veci T-111/01 o vrátenie sumy 3 195 559 DEM.

90 Zo znenia vyššie uvedených odôvodnení napadnutého rozhodnutia a informácií v spise je jasné, že suma pomoci vo výške 22 978 000 DEM zostala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra. Je tiež jasné, že v rámci svojich činností pri riadení skupiny Lintra holdingová spoločnosť Lintra vykonala rôzne plnenia na účet dcérskych spoločností Lintra. Naopak, v rámci tohto žalobného dôvodu sa rozpor medzi účastníkmi konania týka toho, či Komisia mohla konštatovať, že suma 22 978 000 DEM bola zneužitá, napriek tomu, že nebola schopná zistiť skutočné

použitie tejto sumy vzhľadom na nedostatok podrobných dôkazov predložených nemeckými orgánmi po vydaní rozhodnutia o príkaze poskytnúť informácie z 1. augusta 2000.

- 91 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zisťovanie, ktoré musí Komisia vykonať, zahŕňa zohľadnenie a posúdenie komplexných hospodárskych skutočností a okolností. Keďže súd Spoločenstva nemôže nahrádzať posúdenie komplexných hospodárskych skutočností a okolností vykonané Komisiou svojím vlastným posúdením, preskúmvanie Súdom prvého stupňa sa musí obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, vecnej správnosti skutočností, ako aj neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia a zneužitia právomoci (rozsudky Súdneho dvora z 29. októbra 1980, *Roquette Frères/Rada*, 138/79, Zb. s. 3333, bod 25; z 15. júna 1993, *Matra/Komisia*, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 25; rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. júla 1994, *Matra Hachette/Komisia*, T-17/93, Zb. s. II-595, bod 104; z 8. júna 1995, *Schöller/Komisia*, T-9/93, Zb. s. II-1611, bod 140; *Skibsværftsforeningen a i./Komisia*, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 170, a z 24. októbra 1997, *British Steel/Komisia*, T-243/94, Zb. s. II-1887, bod 113).
- 92 V prejednávanej veci zistenie Komisie, že suma 22 978 000 DEM bola zneužitá, netrpí zjavnou chybou posúdenia.
- 93 Komisii nemožno vytykať, že prijala napadnuté rozhodnutie napriek tomu, že nebola schopná zistiť skutočné použitie spornej sumy. Vo svetle bodu 86 vyššie, aj keď Komisii v zásade prislúcha povinnosť dokázať, že pomoc, ktorú predtým schválila, bola zneužitá, je totiž na členskom štáte, aby poskytol všetky údaje požadované

Komisiou na základe príkazu poskytnúť informácie. Ak sa tak nestane, Komisia je oprávnená prijať rozhodnutie o ukončení formálneho zisťovacieho konania na základe dostupných informácií.

- 94 Zo spisu teda vyplýva, že aj keď Komisia nariadila nemeckým orgánom, aby poskytli „všetky údaje umožňujúce zistiť, ako boli výdavky [holdingovej spoločnosti Lintra] rozdelené medzi dcérske spoločnosti“, „všetky údaje týkajúce sa prípadného iného pridelenia zvyšnej sumy [22 978 000 DEM] v holdingu na dcérske spoločnosti, teda presné informácie o obrate a celkovej pomoci, ktorú dostali dcérske spoločnosti počas prvej fázy reštrukturalizácie (1994 – 1996), ako aj „všetky potrebné údaje umožňujúce posúdiť, v akom rozsahu boli príspevky skupiny zaplatené dcérskymi spoločnosťami financované z pomoci“, tieto orgány potrebné informácie neposkytli. V ich liste z 2. októbra 2000 zaslanom ako odpoveď na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000 sa nemecké orgány obmedzili na uvedenie celkových údajov o použití sumy 22 978 000 DEM zostávajúcej na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra, na rôzne plnenia tejto spoločnosti, bez toho, aby mohli upresniť presné rozdelenie tejto sumy medzi dcérske spoločnosti.
- 95 Za týchto okolností mohla byť skutočnosť, že suma 22 978 000 DEM sa nachádzala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra, vykladaná Komisiou iba týmito dvoma spôsobmi: buď holdingová spoločnosť Lintra, ktorej BvS vyplatil pomoc na reštrukturalizáciu pre dcérske spoločnosti, nepreviedla sumu 22 978 000 DEM na dcérske spoločnosti, a v takom prípade je táto situácia v rozpore s rozhodnutím z 13. marca 1996, ktorým sa schvaľuje vyplatenie pomoci pre reštrukturalizáciu dcérskych spoločností Lintra, alebo dcérske spoločnosti odmenili holdingovú spoločnosť Lintra za plnenia, o ktorých, aj keď mohli byť použité na účely reštrukturalizácie dcérskych spoločností, nemecké orgány nepredložili žiadny konkrétny dôkaz, pokiaľ ide o ich charakter, určenie a dátum ich vyplatenia, čo by mohlo viesť Komisiu k záveru uvedenému aj v odôvodnení č. 45 napadnutého rozhodnutia, že suma 22 978 000 DEM nebola rozdelená medzi dcérske spoločnosti, čo takisto predstavuje porušenie rozhodnutia z 13. marca 1996.

- 96 Samozrejme, podľa nariadenia č. 659/1999 možno pomoc považovať za zneužitú, len ak toto zneužitie možno pripísať jej príjemcovi.
- 97 V tejto súvislosti z odôvodnenia č. 43 v spojení s odôvodnením č. 44 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia sa domnievala, že príjemcom, ktorému má byť pripísané zneužitie sumy 22 978 000 DEM, je skupina Lintra ako celok, ako pôvodný príjemca pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996. Ako sa konštatuje aj v bode 84 vyššie, pôvodnými príjemcami pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996 mali byť výlučne dcérske spoločnosti, a nie skupina ako celok. Keďže však suma 22 978 000 DEM zostala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra, Komisia v súvislosti s informáciami, ktoré mala v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, mohla právom konštatovať, že pomoc nebola použitá v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996.
- 98 Nakoniec, v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia nemusela vykonať ani monitorovanie na mieste podľa článku 22 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, predtým, než mohla prijať napadnuté rozhodnutie.
- 99 Je vhodné poznamenať, že podľa tohto ustanovenia „ak Komisia má vážne pochybnosti o tom, či rozhodnutia nevyvolajú námietky, či sa postupovalo v súlade s kladnými rozhodnutiami alebo podmiennečnými rozhodnutiami v súvislosti s individuálnou pomocou, daný členský štát, potom ako mu bola poskytnutá príležitosť predložiť jeho pripomienky, umožní Komisii vykonať monitorovacie návštevy na mieste“. Článok 22 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 musí byť čítaný vo svetle jeho odôvodnenia č. 20, podľa ktorého „monitorovacie návštevy na mieste sú náležitým a užitočným nástrojom najmä v prípadoch, v ktorých mohla byť pomoc zneužitá“.

- 100 V prejednávanej veci postačí konštatovať, že Komisia po odpovedi nemeckých orgánov z 2. októbra 2000 na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000, s ohľadom na dve hypotézy uvedené v bode 95 vyššie, nemohla už mať vážne pochybnosti, pokiaľ ide o dodržanie rozhodnutia z 13. marca 1996 vo vzťahu k použitiu sumy 22 978 000 DEM. Za týchto podmienok nepodliehala údajnej povinnosti vykonať monitorovanie na mieste, aby mohla overiť dodržanie rozhodnutia z 13. marca 1996.
- 101 Vzhľadom na všetky tieto dôvody je potrebné zamietnuť žalobný dôvod založený na chybe, pokiaľ ide o zistenie zneužitia pomoci schválenej rozhodnutím Komisie z 13. marca 1996.

O spoločnom žalobnom dôvode založenom na chybe, ktorej sa Komisia dopustila pri určovaní príjemcu spornej pomoci

Tvrdenia účastníkov konania

— Vo veci T-111/01

- 102 Žalobkyňa vo veci T-111/01 upozorňuje, že pomoc schválená rozhodnutím Komisie z 13. marca 1996 bola vyplatená Spolkovou republikou Nemecko priamo holdingovej spoločnosti Lintra. Žalobkyňa, podobne ako ostatné dcérske spoločnosti Linta, teda dostala pomoc len nepriamo. Podľa žalobkyne je toto tvrdenie potvrdené samotnou Komisiou. Komisia totiž vo svojom rozhodnutí o príkaze z 1. augusta 2000, ktoré bolo adresované nemeckým orgánom, uznala, že podľa dostupných informácií nie je namieste sa domnievať, že suma 34 978 000 DEM bola vyplatená

dcérskym spoločnostiam. Z toho podľa žalobkyne vyplýva, že vrátenie spornej pomoci možno žiadať iba od holdingovej spoločnosti Lintra. Nakoniec, žalobkyňa vyzýva Súd prvého stupňa, aby preskúmal, či jediný akcionár spoločnosti Lintra v rokoch 1994 až 1997, ako aj BvS a samotná Spolková republika Nemecko, neboli povinné vrátiť pomoc.

103 Žalobkyňa taktiež popiera solidárnu zodpovednosť holdingovej spoločnosti Lintra a jej dcérskych spoločností, ktorá je uvedená v napadnutom rozhodnutí. Takáto solidárna zodpovednosť nemá žiadny právny podklad a umožňuje pripustiť „obrátenú skupinovú zodpovednosť“, podľa ktorej je dcérska spoločnosť zodpovedná za dlhy materskej spoločnosti. To podľa žalobkyne nejestvuje ani v nemeckom práve a podľa jej vedomosti, ani v práve Spoločenstva. Napokon, takáto solidárna zodpovednosť bola pripustená Komisiou len z dôvodu jednoduchosti, vzhľadom na platobnú neschopnosť, v ktorej sa nachádza holdingová spoločnosť Lintra.

104 Komisia odpovedá, že rozhodnutie z 13. marca 1996 označuje dcérske spoločnosti Lintra ako príjemcov schválenej pomoci. Z toho podľa Komisie vyplýva, že tieto dcérske spoločnosti sú spoluzodpovedné za správne použitie pomoci. Nebolo teda svojvoľné zo strany Komisie, keď nariadila, aby sa zneužitá pomoc vymáhala aj od dcérskych spoločností, ak ju nemožno vymôcť od holdingovej spoločnosti Lintra. V tejto súvislosti Komisia vysvetľuje, že v prejednáwanej veci sa solidárna zodpovednosť všetkých dcérskych spoločností javí ako nevyhnutná vzhľadom na to, že nemecké orgány neboli schopné poskytnúť spoľahlivé informácie o umiestnení poskytnutej pomoci.

105 Podľa Komisie neručí teda žalobkyňa za záväzky materskej spoločnosti na základe „obrátenej skupinovej zodpovednosti“, ale na základe vlastnej zodpovednosti, ktorá jej prináleží ako príjemcovi pomoci. Podľa názoru Komisie, jediný dôvod, prečo napadnuté rozhodnutie počíta so solidárnou zodpovednosťou, je ten, že vzhľadom na to, že Komisia poznala štruktúru skupiny a plán usmerniť pomoc cez holdingovú spoločnosť Lintra, nemohla vylúčiť, že časť pomoci sa nachádzala na útoch

holdingovej spoločnosti Lintra. Komisia v každom prípade dodáva, že nie je dôležité, či právna situácia popísaná vo vyjadrení odporcu je alebo nie je „cudzia nemeckému právu“, pretože právo Spoločenstva sa neposudzuje na základe žiadneho vnútroštátneho právneho poriadku. Komisia okrem toho uvádza, že výzva žalobkyne smerom k Súdu prvého stupňa, aby preskúmal, či je potrebné vrátenie spornej pomoci Spolkovou republikou Nemecko alebo BvS, nemá žiadny zmysel, a otázka, či jediný akcionár holdingovej spoločnosti Lintra mal byť donútený k vráteniu, je záležitosťou vnútroštátneho práva.

— Vo veci T-133/01

106 Žalobkyňa vo veci T-133/01 tvrdí, že Komisia zneužila svoju voľnú úvahu tým, že požadovala, aby sa pomoc vymáhala od žalobkyne. Podľa žalobkyne bola totiž pomoc prijatá iba holdingovou spoločnosťou Lintra. Okrem toho, rozhodnutím z 13. marca 1996 Komisia prejavila svoj súhlas s pomocou určenou na reštrukturalizačné opatrenia v súvislosti s privatizáciou holdingovej spoločnosti Lintra. Za týchto podmienok žalobkyňa spochybňuje solidárnu zodpovednosť holdingovej spoločnosti Lintra a jej dcérskych spoločností uvedenú v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ ide o sumu 22 978 000 DEM, ako aj čiastočnú zodpovednosť (vo vzťahu k sume 4 077 000 DEM), pokiaľ ide o vrátenie pomoci poskytnutej vo forme pôžičky zo štátnej pokladnice. V tomto smere žalobkyňa tvrdí, že neprichádza do úvahy otázka čo i len čiastočného vrátenia sumy 4 077 000 DEM uvedenej v napadnutom rozhodnutí, keďže žalobkyňa vôbec nevie, ako ju Komisia určila.

107 Komisia na úvod uvádza, že podľa rozhodnutia z 13. marca 1996 bolo príjemcami odsúhlasenej pomoci osem dcérskych spoločností Lintra. Z tohto dôvodu boli zodpovedné za riadne použitie pomoci.

- 108 Komisia ďalej pripomína, že ak konštatuje, že pomoc je nezlučiteľná so spoločným trhom, je príslušná, aby nariadila jej vrátenie. V tomto ohľade nedisponuje Komisia podľa článku 14 nariadenia č. 659/1999 žiadnou mierou voľnej úvahy. Cieľ obnovenia pôvodného stavu sledovaný povinnosťou štátu pozastaviť pomoc sa dosiahne, pokiaľ pomoc, ktorá je v danom prípade zvýšená o úroky z omeškania, bude vrátená príjemcom.
- 109 Pokiaľ ide o sumu 12 000 000 DEM, Komisia sa domnieva, že na túto sumu sa rozhodnutie z 13. marca 1996 nevzťahuje, a preto mala byť vrátená. V tejto súvislosti Komisia pripomína, že pomoc schválená rozhodnutím z 13. marca 1996 bola určená skupine tvorenej dcérskymi spoločnosťami na účely ich spoločnej reštrukturalizácie a privatizácie. Podľa Komisie teda bola suma 12 000 000 DEM vyplatená v priebehu apríla a júna 1997, po neúspechu prvej reštrukturalizácie, a potom, čo sa skupina nachádzala takmer v situácii opätovného znárodnenia, keďže BvS nad ňou prevzal kontrolu. Za týchto podmienok sa Komisia domnieva, že je zjavné, že na sumu 12 000 000 DEM sa nemohlo vzťahovať rozhodnutie z 13. marca 1996 a že požiadavka na vrátenie je úplne odôvodnená.
- 110 Nakoniec, čo sa týka otázky solidárnej zodpovednosti, Komisia uvádza, že táto otázka bola uvedená v napadnutom rozhodnutí len preto, že Komisia nemohla vylúčiť, že časť pomoci sa mohla nachádzať na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra. V tejto súvislosti Komisia upresňuje, že žalobkyňa, v rozpore s tým, čo sama uvádza, nie je zodpovedná za dlhy holdingovej spoločnosti Lintra. Naopak, táto spoločnosť je solidárnou dlžníčkou za dlhy dcérskych spoločností.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 111 Na úvod je potrebné pripomenúť, že podľa práva Spoločenstva, pokiaľ Komisia konštatuje, že pomoc je nezlučiteľná so spoločným trhom, môže nariadiť členskému

štátu, aby túto pomoc vymáhal od príjemcov (rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1973, Komisia/Nemecko, 70/72, Zb. s. 813, bod 20; z 8. mája 2003, Taliansko a SIM 2 Multimedia/Komisia, C-328/99 a C-399/00, Zb. s. I-4035, bod 65, a z 29. apríla 2004, Nemecko/Komisia, C-277/00, Zb. s. I-3925, bod 73).

- 112 Zrušenie protiprávnej pomoci prostredníctvom jej vymáhania je logickým dôsledkom konštatovania jej protiprávnosti a jeho cieľom je obnovenie predchádzajúceho stavu (rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, bod 74).
- 113 Tento cieľ sa dosiahne, ak je dotknutá pomoc, prípadne zvýšená o úroky z omeškania, vrátená príjemcom, alebo inými slovami podnikmi, ktoré ju skutočne použili. Týmto vrátením totiž príjemca stráca výhodu, ktorú mal na trhu v porovnaní so svojimi konkurentmi a obnoví sa situácia predchádzajúca vyplateniu pomoci (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 4. apríla 1995, Komisia/Taliansko, C-350/93, Zb. s. I-699, bod 22; z 3. júla 2003, Belgicko/Komisia, C-457/00, Zb. s. I-6931, bod 55, a Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, bod 75).
- 114 Z toho vyplýva, že hlavným cieľom, ktorý sa sleduje vrátením protiprávne vyplatennej štátnej pomoci, je odstrániť narušenie hospodárskej súťaže spôsobené konkurenčnou výhodou získanou na základe protiprávnej pomoci (rozsudok Nemecko/Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, bod 76).
- 115 Nemôže to byť v zásade inak ani pokiaľ ide o vrátenie pomoci vyplatennej štátom, ktorá sa podľa rozhodnutia prijatého Komisiou považuje za zneužitú podľa článku 88 ods. 2 ES a článku 1 písm. g) nariadenia č. 659/1999. V tomto ohľade stačí konštatovať, že článok 16 nariadenia č. 659/1999 okrem iného stanovuje, že článok

14 rovnakého nariadenia sa v rozsahu, v akom požaduje vymáhanie pomoci vyhlásenej za protiprávnu od jej príjemcu, *mutatis mutandis* uplatní v prípade zneužitia pomoci. Zneužitá pomoc teda musí byť v zásade vymáhaná od podniku, ktorý ju skutočne použil, aby sa odstránilo narušenie hospodárskej súťaže spôsobené konkurenčnou výhodou, ktorá vznikla na základe tejto pomoci.

- 116 Vo svetle týchto úvah je potrebné preskúmať zákonnosť príkazu na vymáhanie spornej pomoci, ktorý sa nachádza v článku 3 napadnutého nariadenia. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v prvom rade posúdi zákonnosť príkazu na vrátenie sumy 22 978 000 DEM určeného jednak spoločnosti Saxonia Edelmetalle, vo vzťahu k sume 3 195 559 DEM, jednak spoločnosti ZEMAG, vo vzťahu k sume 2 419 271 DEM. Súd prvého stupňa potom preskúma príkaz na vrátenie sumy 12 000 000 DEM určený spoločnosti ZEMAG vo vzťahu k sume 4 077 000 DEM.

— O príkaze na vymáhanie spornej pomoci, pokiaľ ide o sumu pomoci vo výške 22 978 000 DEM uvedenú v článku 3 napadnutého rozhodnutia (veci T-111/01 a T-133/01)

- 117 Na úvod je potrebné zdôrazniť, ako bolo konštatované už v rámci preskúmania predchádzajúceho žalobného dôvodu predloženého žalobkyňou vo veci T-111/01, že Komisia sa nedopustila zjavnej chyby posúdenia, keď usúdila, že čiastková suma pomoci vo výške 22 978 000 DEM bola zneužitá. Žalobkyňa vo veci T-133/01 navyše vážne nespochybnila posúdenia Komisie týkajúce sa zneužitia tejto sumy v rozsahu, v akom sa jej to týka.

118 Ďalej je potrebné pripomenúť, že Komisia v odôvodnení č. 44 napadnutého rozhodnutia konštatovala:

„Keďže pomoc bola pôvodne poskytnutá skupine Lintra ako celku a táto skupina už neexistuje, Komisia nie je povinná skúmať, v akom rozsahu jednotlivé podniky tejto skupiny využili túto pomoc. Z toho dôvodu sa povinnosť vymáhania musí uplatniť na všetky podniky, ktoré boli súčasťou skupiny v čase poskytnutia pomoci.“

119 Komisia okrem toho v odôvodnení č. 45 napadnutého rozhodnutia uviedla:

„Z informácií poskytnutých nemeckými orgánmi je nepochybné, že [holdingová] spoločnosť Lintra... dostala celú sumu pomoci. Pokiaľ ide o sumu 22 978 000 DEM, nemecké orgány nepreukázali, že táto suma bola rozdelená medzi dcérske spoločnosti. Za týchto podmienok sa musí celá poskytnutá suma vymáhať od [holdingovej spoločnosti] Lintra... a jej dcérskych spoločností.“

120 Komisia ďalej upresnila spôsob vymáhania sumy 22 978 000 DEM od dcérskych spoločností Lintra na základe rozdeľovacieho kľúča založeného na objeme pomoci, ktorú tieto podniky dostali a ktorá bola podľa napadnutého rozhodnutia použitá v súlade s rozhodnutím z 13. marca 1996.

121 V napadnutom rozhodnutí bola teda Komisia nútená konštatovať, že vzhľadom na nedostatok opačných informácií zo strany nemeckých orgánov, nebola suma 22 978 000 DEM, ktorá zostala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra, rozdelená

medzi dcérske spoločnosti. Ako je zreteľne uvedené aj v bode 64 vyššie, Komisia tiež vo svojich písomných vyjadrenia pripustila, že vymáhanie sumy 22 978 000 DEM od žalobkyní nebolo požadované z dôvodu protiprávneho použitia tejto pomoci dcérskymi spoločnosťami, ale z dôvodu jej ponechania holdingovou spoločnosťou Lintra.

122 Za týchto okolností je namieste sa domnievať, že Komisia nemohla Spolkovej republike Nemecko uložiť, aby vymáhala od žalobkyní sumy uvedené v druhej tabuľke článku 3 napadnutého rozhodnutia, pretože podľa samotného napadnutého rozhodnutia a písomných vyjadrení Komisie tieto podniky neboli príjemcami sumy 22 978 000 DEM, pretože skutočne nepoužili túto zneužitú sumu.

123 Tento záver nie je spochybnený tvrdením uvedeným v odôvodnení č. 44 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého bola pomoc pôvodne poskytnutá na základe rozhodnutia z 13. marca 1996 skupine Lintra ako celku a že v dôsledku toho Komisia nemusela preskúmať, v akom rozsahu jednotlivé podniky tejto skupiny využili túto pomoc. Postačí totiž poznamenať, ako je to uvedené aj v bode 84 vyššie, že pokiaľ skupina Lintra prostredníctvom holdingovej spoločnosti Lintra dostala pomoc vyplatenú BvS, pôvodným príjemcom celej pomoci nebola skupina Lintra, zložená z dcérskych spoločností a holdingovej spoločnosti Lintra, ale výlučne dcérske spoločnosti s cieľom ich reštrukturalizácie a privatizácie. Napokon, je namieste poznamenať, že Komisia tým, že uviedla predovšetkým v odôvodnení č. 42 napadnutého rozhodnutia, že nikdy nemohlo ísť o použitie pomoci holdingovou spoločnosťou Lintra, keďže táto spoločnosť nebola podnikom v ťažkostiach, sama pripustila, že pôvodným príjemcom pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996 nebola skupina ako taká. Za týchto podmienok je predpoklad, o ktorý sa opierala Komisia, keď usúdila, že nie je povinná preskúmať, v akom rozsahu jednotlivé podniky skupiny použili sumu 22 978 000 DEM, chybný.

- 124 Je však potrebné upresniť, že vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci Komisia nebola povinná v napadnutom rozhodnutí určiť, v akom rozsahu jednotlivé podniky použili sumu 22 978 000 DEM, ale mohla sa obmedziť na to, aby vyzvala nemecké orgány na vymáhanie tejto pomoci od jej príjemcu alebo príjemcov, teda od podniku alebo podnikov, ktoré ju skutočne použili. Prislúchalo teda Spolkovej republike Nemecko v rámci jej povinností v Spoločenstve, aby pristúpila k vymáhaniu predmetnej sumy. Ak sa členský štát pri vykonávaní tohto príkazu na vrátenie stretáva s neočakávanými ťažkosťami, je potrebné pripomenúť, že môže predložiť tieto problémy na posúdenie Komisii, ktorá musí v takom prípade spolu s členským štátom, v súlade s povinnosťou lojálnej spolupráce vyjadrenou predovšetkým v článku 10 ES, spolupracovať v dobrej viere s cieľom odstrániť ťažkosti, dodržiavajúc pritom ustanovenia Zmluvy, a to predovšetkým tie, ktoré sa týkajú pomoci (pozri najmä rozsudky Súdneho dvora z 21. marca 1991, Taliansko/Komisia, C-303/88, Zb. s. I-1433, bod 58, a z 13. júna 2002, Holandsko/Komisia, C-382/99, Zb. s. I-5163, bod 50).
- 125 Naopak, pri nedostatku presnejších informácií a s ohľadom na skutočnosť, že suma pomoci sa nachádzala na účtoch holdingovej spoločnosti Lintra, Komisia nebola oprávnená automaticky pripísať povinnosť vrátiť spornú sumu žalobkyniam len na základe toho, že boli označené ako pôvodné príjemkyne pomoci schválenej rozhodnutím z 13. marca 1996, ako to Komisia tvrdí vo svojich písomných vyjadreniach. Tento prístup totiž porušuje pravidlo, podľa ktorého je povinnosťou podniku, ktorý skutočne použil zneužitú pomoc, aby vrátil výhodu, z ktorej mal prospech.
- 126 Je teda nesprávne, že Komisia požadovala vrátenie sumy 3 195 559 DEM od spoločnosti Saxonia Edelmetalle a sumy 2 419 271 DEM od spoločnosti ZEMAG.
- 127 Z toho vyplýva, že článok 3 napadnutého rozhodnutia musí byť zrušený v rozsahu, v akom požaduje od Spolkovej republiky Nemecko, aby vymohla od žalobkyne vo veci T-111/01 sumu 3 195 559 DEM a od žalobkyne vo veci T-133/01 sumu 2 419 271 DEM.

— O príkaze na vymáhanie spornej pomoci, pokiaľ ide o sumu 12 000 000 DEM uvedenú v článku 3 napadnutého rozhodnutia (vec T-133/01)

128 Podľa odôvodnenia č. 29 napadnutého rozhodnutia:

„Suma 12 000 000 DEM bola poskytnutá po neúspechu prvej reštrukturalizácie v podobe pôžičky zo štátnej pokladnice dcérskym spoločnostiam Lintra pre prípravu na vykonanie reštrukturalizácie... Tieto prostriedky boli použité na zaplatenie nezaplatených faktúr a boli poskytnuté v apríli a júni roka 1997 dcérskym spoločnostiam, pre ktorá prichádzala do úvahy druhá reštrukturalizácia. Keďže táto pomoc bola poskytnutá BvS po známom neúspechu prvej reštrukturalizácie skupiny Lintra a pre prípravu druhej reštrukturalizácie, nevzťahuje sa na ňu výslovne rozhodnutie z 13. marca 1996.“

129 Podľa odôvodnenia č. 45 napadnutého rozhodnutia mohla suma 12 000 000 DEM „byť jasne pripísaná dcérskym spoločnostiam, ktorým bola poskytnutá potom, čo bol známy neúspech prvej reštrukturalizácie skupiny Lintra“. Z informácií poskytnutých nemeckými orgánmi vyplýva, že vrátenie sumy 12 000 000 DEM bolo vyžadované od viacerých dotknutých dcérskych spoločností podľa tabuľky uvedenej v rovnakom odôvodnení, ktorá je uvedená aj v článku 3 napadnutého rozhodnutia.

130 Ďalej je potrebné uviesť, že žalobkyňa vo veci T-133/01 nepopiera, že sporná pomoc bola zneužitá, ako to bolo uvedené v napadnutom rozhodnutí. Napokon, je namieste poznamenať, že podľa listu nemeckých orgánov z 10. marca 2000, ktorý bol zaslaný Komisii, sa na sumu 12 000 000 DEM nevzťahovalo rozhodnutie Komisie z 13. marca 1996. Nemecké orgány nevyvrátili toto stanovisko v liste z 2. októbra

2000 v odpovedi na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000. Je preto potrebné poznamenať, že v čase prijatia napadnutého rozhodnutia mala Komisia právo sa domnievať, že na sumu 12 000 000 DEM sa nevzťahuje rozhodnutie z 13. marca 1996 a že táto suma nie je legálna, pretože nebola formálne oznámená Komisii.

- 131 Žalobkyňa vo veci T-133/01 však jednak spochybňuje konštatovanie, že prijala časť sumy 12 000 000 DEM, ktorej vrátenie požadovala Komisia, jednak sa pýta, akým spôsobom bola určená suma 4 077 000 DEM, ktorá sa od nej požaduje.
- 132 Pokiaľ ide to, či spoločnosť ZEMAG skutočne použila časť sumy 12 000 000 DEM, Súd prvého stupňa sa domnieva, že vzhľadom na informácie, ktoré Komisia mala k dispozícii v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, to tak skutočne bolo.
- 133 V tomto smere je namieste uviesť, že nemecké orgány vo svojom liste z 10. marca 2000, ktorý je uvedený vyššie, tvrdili, že suma 12 000 000 DEM bola vyplatená dcérskym spoločnostiam Lintra v priebehu mesiacov apríl a jún 1997, pretože sa pre tieto podniky plánovala druhá privatizácia. Nemecké orgány predložili „prvé rozdelenie týchto prostriedkov“ medzi dotknuté dcérske spoločnosti, ktoré boli uvedené v prílohe k tomuto listu. Spoločnosť ZEMAG sa objavila v tabuľke pripojenej k listu z 10. marca 2000 trikrát, pričom súčet súm uvedených pri týchto zmienkach predstavoval sumu 4 077 000 DEM.
- 134 Dňa 1. augusta 2000 Komisia prikázala Spolkovej republike Nemecko, podľa článku 10 ods. 3 nariadenia č. 659/1999, aby poskytla najmä „všetky informácie, ktoré by

umožnili určiť, ako [boli] výdavky holdingu [Lintra] rozdelené medzi dcérske spoločnosti“. Komisia taktiež pripomenula, že ak nebudú postúpené všetky informácie, číselné údaje a dokumenty potrebné na posúdenie zákonnosti pomoci, bude musieť prijať rozhodnutie na základe údajov, ktoré má k dispozícii.

- 135 Nemecké orgány odpovedali na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000 listom z 2. októbra 2000, ku ktorému bola pripojená správa audítora. Podľa týchto informácií musí byť suma 7 910 000 DEM (z čiastkovej sumy 12 000 000 DEM) pripísaná dcérskym spoločnostiam, čo zodpovedá skutočnému použitiu pomoci. Pokiaľ ide o spoločnosť ZEMAG, prehľadná tabuľka predložená nemeckými orgánmi (taktiež obsiahnutá v správe audítora) uvádzala sumu 107 000 DEM pripísateľnú tomuto podniku. Pokiaľ ide o zvyšnú sumu vo výške 4 090 000 DEM (12 000 000 — 7 910 000), nemecké orgány vysvetlili, že táto suma musí byť pripísaná výlučne holdingovej spoločnosti Lintra, pretože táto suma bola použitá čiastočne (vo výške 421 000 DEM) na iné privatizačné činnosti v roku 1998 a čiastočne (vo výške 3 669 000 DEM) na financovanie materiálnych a personálnych výdavkov holdingovej spoločnosti Lintra. Nemecké orgány rovnako dodali, že suma pripísateľná dcérskym spoločnostiam bola oznámená Komisii v rámci druhej privatizácie dotknutých podnikov.
- 136 Z vyššie uvedených informácií poskytnutých nemeckými orgánmi Komisii, vyplýva, že Komisia mohla v čase prijatia napadnutého rozhodnutia dôjsť k záveru, že spoločnosť ZEMAG skutočne použila časť zo sumy 12 000 000 DEM, ktorá sa považuje za zneužitú pomoc.
- 137 Pokiaľ však ide o tvrdenie žalobkyne založené v podstate na nedostatočnom odôvodnení sumy 4 077 000 DEM, ktorej sa má od nej vymôcť, Súd prvého stupňa sa domnieva, že z dôvodov, ktoré sú vysvetlené nižšie, je táto výhrada dôvodná.

- 138 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry na to, aby sa splnili požiadavky článku 253 ES, musí byť odôvodnenie rozhodnutia prispôsobené povahe predmetného aktu a musí z neho jasne a nepochybné vyplývať úvaha inštitúcie, ktorá je autorom tohto aktu, a to tak, aby sa dotknuté osoby mohli oboznámiť s dôvodmi prijatého opatrenia a aby súd Spoločenstva mohol vykonať svoje preskúmanie. Nevyžaduje sa síce, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, musí sa však posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale aj s ohľadom na jeho kontext a na všetky právne predpisy, ktoré upravujú dotknutú oblasť (rozsudky Súdneho dvora z 29. februára 1996, Belgicko/Komisia, C-56/93, Zb. s. I-723, bod 86; z 12. decembra 2002, Belgicko/Komisia, C-5/01, Zb. s. I-11991, bod 68; rozsudky Súdu prvého stupňa Skibsværftsforeningen a i./Komisia, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 230, a zo 16. decembra 1999, Acciaierie di Bolzano/Komisia, T-158/96, Zb. s. II-3927, bod 167).
- 139 V prejednávacom prípade spočíva jediný dôvod vysvetlený v odôvodnení č. 45 napadnutého rozhodnutia o povinnosti uloženej Spolkovej republike Nemecko, aby vymáhala sumu 4 077 000 DEM od spoločnosti ZEMAG, na „informáciách poskytnutých nemeckými orgánmi“.
- 140 S ohľadom na kontext napadnutého rozhodnutia je namieste sa domnievať, že takéto odôvodnenie je nedostatočné.
- 141 Ako je poznamenané aj v bode 133 vyššie, je potrebné pripomenúť, že nemecké orgány v ich vyššie spomenutom liste z 10. marca 2000 výslovne uviedli, že informácie, ktoré postúpili Komisii, predstavovali len „prvé rozdelenie“ sumy 12 000 000 DEM medzi dcérske spoločnosti. Nemecké orgány vo svojom liste z 2. októbra 2000 v odpovedi na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000 poskytnúť „všetky údaje umožňujúce zistiť, ako boli výdavky holdingovej [spoločnosti] [Lintra]

rozdelené medzi dcérske spoločnosti“, uviedli výpočty pripomenuté v bode 135 vyššie, podľa ktorých suma 107 000 DEM (zo sumy 12 000 000 DEM) mala byť pripísaná spoločnosti ZEMAG, keďže toto pripísanie podľa nemeckých orgánov predstavuje „skutočné použitie pomoci“.

142 Keď bola Komisia vypočítaná Súdom prvého stupňa vo veci dôvodov, prečo bola suma 4 077 000 článkom 3 napadnutého rozhodnutia pripísaná spoločnosti ZEMAG, uviedla, že informácie postúpené nemeckými orgánmi v odpovedi na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000 neumožňovali pochopiť, ako bol vypočítaný zostatok vo výške 107 000 DEM pozostávajúci z pohľadávok spočívajúcich v platbách vykonaných holdingovou spoločnosťou Lintra v prospech dcérskych spoločností a údajných pohľadávok dcérskych spoločností voči holdingu. Výsledné číslo nebolo podrobnejšie vysvetlené ani nemeckými orgánmi. Komisia dodáva, že je naopak nepochybné, že pôžička zo štátnej pokladnice vo výške 12 000 000 DEM musí byť vymáhaná ako celok a že vzhľadom na nedostatok presnejších a zrozumiteľnejších údajov ako základ pre príkaz Komisie na vrátenie slúžilo rozdelenie uvedené vo vyššie uvedenom liste nemeckých orgánov z 10. marca 2000.

143 Z už uvedeného vyplýva, že Komisia nariadila vrátenie sumy 4 077 000 DEM spoločnosťou ZEMAG bez toho, aby dokázala alebo aspoň vysvetlila dôvody, pre ktoré sa požaduje takáto suma.

144 Je samozrejme pravda, že, ako uvádza Komisia, cieľ vymôcť sumu 12 000 000 DEM musí byť dosiahnutý. Je však potrebné upresniť, že spôsob rozdelenia tejto pomoci medzi jej skutočných príjemcov nemôže byť preukázaný bez dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a len na základe domnienky.

145 V tejto súvislosti síce Komisia môže v rámci príkazu, ktorý prijala na základe článku 10 ods. 3 nariadenia č. 659/1999, prijať v súlade s článkom 13 ods. 1 tohto nariadenia rozhodnutie o ukončení zisťovacieho konania na základe dostupných informácií, „ak členský štát nepostupuje v súlade s príkazom na poskytnutie informácie“, nie je však oslobodená od povinnosti dostatočne z právneho hľadiska vysvetliť dôvody, ktoré ju viedli k záveru, že údaje poskytnuté členským štátom v odpovedi na rozhodnutie o príkaze nemôžu byť zohľadnené v konečnom rozhodnutí, ktoré zamýšľa prijať. Takúto situáciu totiž nemožno prirovnať k situácii, v ktorej členský štát neposkytne Komisii v odpovedi na príkaz prijatý na základe článku 10 ods. 3 nariadenia č. 659/1999 žiadnu informáciu, kde sa odôvodnenie môže obmedziť na zmienku, že členský štát na uvedený príkaz neodpovedal. V prejednávanom prípade bola teda Komisia povinná v napadnutom rozhodnutí uviesť dôvody, pre ktoré sa domnievala, že informácie poskytnuté nemeckými orgánmi v odpovedi na rozhodnutie o príkaze z 1. augusta 2000 nemohli byť zohľadnené pri určovaní sumy pomoci, ktorá musí byť vrátená spoločnosťou ZEMAG.

146 Je taktiež potrebné pripomenúť, že Spolková republika Nemecko vo svojom liste z 2. októbra 2000 uvedenom v bode 135 vyššie upozornila Komisiu na nové oznámenie pomoci poskytnutej dotknutým dcérskym spoločnostiam v rámci ich druhej reštrukturalizácie, pričom toto zistenie je napokon uvedené aj v odôvodnení č. 41 napadnutého rozhodnutia. Komisia teda v čase prijatia napadnutého rozhodnutia nemohla nevziať do úvahy, že sa 1. februára 2001, teda približne dva mesiace pred prijatím napadnutého rozhodnutia, rozhodla začať konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa pomoci pre reštrukturalizáciu spoločnosti ZEMAG, ktorého text bol zopakovaný vo výzve na predloženie pripomienok uverejnenej v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 133, s. 3), a v ktorom uviedla, v súvislosti so sumou pomoci poskytnutou tejto spoločnosti od 1. januára 1997, že „pomoc vo výške 107 000 DEM je predmetom prieskumu v rámci rozhodnutia vo veci C-41/99, Lintra Beteiligungsholding GmbH“, to znamená v rámci konania, ktoré sa skončilo prijatím napadnutého rozhodnutia. Za týchto okolností je Komisia povinná odôvodniť aspoň rozdiel medzi touto sumou pripísanou spoločnosti ZEMAG a sumou uvedenou v napadnutom rozhodnutí.

- 147 Z toho vyplýva, že odôvodnenie, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie, je nedostatočné s ohľadom na článok 253 ES, pokiaľ ide o povinnosť Spolkovej republiky Nemecko vymáhať pomoc vo výške 4 077 000 DEM od spoločnosti ZEMAG.
- 148 Vzhľadom na vyššie uvedené je namieste zrušiť článok 3 napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom požaduje od Spolkovej republiky Nemecko, aby vymáhala jednak pomoc vo výške 3 195 559 DEM od žalobkyne vo veci T-111/01, vrátane príslušných úrokov, jednak pomoc v celkovej výške 6 496 271 DEM od žalobkyne vo veci T-133/01, vrátane príslušných úrokov.
- 149 Za týchto podmienok nie je potrebné rozhodnúť o spoločnom žalobnom dôvode žalobkyň, založenom na svojvoľnom charaktere stanovenia kľúča pre rozdelenie, medzi žalobkyne, sumy 22 978 000 DEM, ktorá musí byť vrátená, keďže príkaz na vrátenie spornej pomoci vypočítanej na základe vyššie uvedenej sumy bol vo vzťahu k žalobkyniam zrušený. Nie je potrebné rozhodnúť ani o spoločnom žalobnom dôvode založenom na údajnej chybe, pokiaľ ide o pripísateľnosť povinnosti vrátiť spornú pomoc, z dôvodu postúpenia príslušných akcionárskych podielov žalobkyne vo veci T-111/01 a žalobkyne vo veci T-133/01, keďže príkaz na vrátenie spornej pomoci v týchto dvoch veciach bol zrušený.

O trovách

- 150 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

Kedže Komisia nemala úspech v podstatnej časti svojich návrhov, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia vo veci T-111/01, v súlade s návrhom žalobkýň.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Článok 3 rozhodnutia Komisie 2001/673/ES z 28. marca 2001 o štátnej pomoci poskytnutej Nemeckom pre EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (z ktorej sa stala Lintra Beteiligungsholding GmbH, spolu so spoločnosťami Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengießerei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH a Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) sa zrušuje v rozsahu, v akom vyžaduje od Spolkovej republiky Nemecko, aby vymáhala sumu 3 195 559 DEM, vrátane príslušných úrokov, od spoločnosti Saxonia Edelmetalle GmbH, a sumu pomoci v celkovej výške 6 496 271 DEM, vrátane príslušných úrokov, od spoločnosti Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte (ZEMAG) GmbH.**

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Komisia je povinná nahradiť trovy konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia vo veci T-111/01.

Vesterdorf

Jaeger

Mengozzi

Martins Ribeiro

Dehousse

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. mája 2005.

Tajomník

Predseda

H. Jung

B. Vesterdorf

Obsah

Právny rámec	II - 1587
Okolnosti predchádzajúce sporu	II - 1590
Konanie a návrhy účastníkov konania	II - 1596
Právny stav	II - 1598
O spoločnom žalobnom dôvode založenom na porušení práv žalobkýň v konaní podľa článku 88 ods. 2 ES	II - 1599
Tvrdenia účastníkov konania	II - 1599
— Vo veci T-111/01	II - 1599
— Vo veci T-133/01	II - 1601
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 1602
O žalobnom dôvode založenom na faktických chybách v napadnutom rozhodnutí (vec T-133/01)	II - 1608
Tvrdenia účastníkov konania	II - 1608
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 1609
O žalobnom dôvode založenom na údajnej chybe, ktorá spočíva v zistení zneužitia pomoci schválenej rozhodnutím Komisie z 13. marca 1996 (vec T-111/01)	II - 1612
Tvrdenia účastníkov konania	II - 1612
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 1614
— O dosahu rozhodnutia z 13. marca 1996	II - 1615
— O zistení zneužitia sumy pomoci, ktorej vrátenie sa požaduje od žalobkyne vo veci T-111/01	II - 1617
	II - 1641

O spoločnom žalobnom dôvode založenom na chybe, ktorej sa Komisia dopustila pri určovaní príjemcu spornej pomoci	II - 1623
Tvrdenia účastníkov konania	II - 1623
— Vo veci T-111/01	II - 1623
— Vo veci T-133/01	II - 1625
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 1626
— O príkaze na vymáhanie spornej pomoci, pokiaľ ide o sumu pomoci vo výške 22 978 000 DEM uvedenú v článku 3 napadnutého rozhodnutia (veci T-111/01 a T-133/01)	II - 1628
— O príkaze na vymáhanie spornej pomoci, pokiaľ ide o sumu 12 000 000 DEM uvedenú v článku 3 napadnutého rozhodnutia (vec T-133/01)	II - 1632
O trovách	II - 1638